

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 116 / II Legislatura / Vuitè període

Divendres, 18 de desembre de 1987

Presidència del Molt Honorable
Sr. Miquel Coll i Alentorn

Sessió Plenària núm. 84

Segona reunió

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a dos quarts d'onze del matí i deu minuts.

Modificació de l'ordre del dia

El M. H. Sr. President proposa la supressió del punt dotzè de l'ordre del dia i una alteració pel que fa al punt tretzè, les quals són aprovades per assentiment (p. 5403).

Interpel·lació, tramitada pel procediment d'urgència, al Consell Executiu sobre l'ètica en el debat polític institucional (Punt tercer de l'ordre del dia.)

Formulació : I. Sr. Ribó (PSUC) (p. 5403).

Interpel·lació, tramitada pel procediment d'urgència, al Consell Executiu sobre l'ètica en el debat polític institucional (Punt quart de l'ordre del dia.)

Formulació : I. Sr. Obiols (S) (p. 5405).

Interpel·lació, tramitada pel procediment d'urgència, al Consell Executiu sobre l'ètica en el debat polític institucional (Punt cinquè de l'ordre del dia.)

Formulació : I. Sr. Torres (ER) (p. 5406).

Resposta conjunta : H. Sr. Conseller d'Indústria i Energia (p. 5407).

Rèpliques : I. Sr. Ribó (PSUC) (p. 5408), I. Sr. Obiols (S) (p. 5409) i I. Sr. Torres (ER)) (p. 5409).

Contrarèplica : H. Sr. Conseller d'Indústria i Energia (p. 5409).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política energètica i l'aprofitament de la biomassa (Punt tretzè de l'ordre del dia.)

Formulació : I. Sr. Padullés (PSUC) (p. 5410).

Resposta : H. Sr. Conseller d'Indústria i Energia (p. 5411).

Rèplica : I. Sr. Padullés (PSUC) (p. 5412).

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller d'Indústria i Energia* (p. 5412).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre els serveis de nefrologia i els malalts renals (Punt sisè de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. Ayguadé (S)* (p. 5412).

Resposta : *H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social* (p. 5413).

Rèplica : *I. Sr. Ayguadé (S)* (p. 5414).

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social* (p. 5414).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre els cinturons de Barcelona i de les ciutats de la seva conurbació (Punt setè de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. Madueño (S)* (p. 5415).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre els cinturons de Barcelona i de les ciutats de la seva conurbació (Punt vuitè de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. Díaz (PSUC)* (p. 5417).

Resposta conjunta : *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques* (p. 5418).

Rèplica : *I. Sr. Madueño (S)* (p. 5421) i *I. Sr. Díaz (PSUC)* (p. 5422).

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques* (p. 5422).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el futur dels agents forestals i dels agents rurals (Punt novè de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. Manuel Nadal (S)* (p. 5423).

Resposta : *H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca* (p. 5424).

Rèplica : *I. Sr. Manuel Nadal (S)* (p. 5426).

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca* (p. 5427).

Intervé per al·lusions l'H. Sr. Armet (S) (p. 5428). L'H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca li respon (p. 5428).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'aprovació del Primer Pla d'Actuació Social i sobre el compliment de la Llei 26/1985, de Serveis Socials (Punts desè i onzè de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sra. Barenys (S)* (p. 5428).

Resposta : *H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social* (p. 5429).

Rèplica : *I. Sra. Barenys (S)* (p. 5431).

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca* (p. 5431).

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i tretze minuts.

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a dos quarts d'onze del matí i deu minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de l'I. Sr. Vice-president Primer, de l'I. Sr. Secretari Primer, de l'I. Sr. Secretari Segon, de la I. Sra. Secretària Tercera i de l'I. Sr. Secretari Quart. Assisteixen la Mesa els lletrats Sr. Pau i Sr. de Alfonso.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball i d'Indústria i Energia.

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió.

Modificació de l'ordre del dia

Aquesta Presidència proposa, d'acord amb l'article 62.4 del Reglament, l'alteració de l'ordre del dia amb la supressió del punt número 12, que és interpellació al Consell Executiu sobre la política d'ocupació juvenil, que formularan els Diputats Il·lustres senyors Xavier Guitart i Domènech i Xavier Soto, del Grup Socialista, tot acollint la petició dels Il·lustres senyors Diputats interpellants i amb la conformitat de l'Honorable senyor Conseller interpellat.

Aquesta Presidència, doncs, fa avinent que si no se suscita cap objecció o cap oposició es considerarà aprovada aquesta proposta per assentiment. Igualment, també, voldria fer avinent i, naturalment, demanar l'assentiment del Parlament, perquè després de les tres primeres interpellacions que anem a substanciar tot seguit es pugui introduir, de seguida, la interpellació número 13, que és la que s'ha de formular sobre política energètica i l'aprofitament de la biomassa, també d'acord amb els interessats. Sembla que es poden acceptar aquests reordenacions? No hi ha cap inconvenient? Bé, doncs, llavors, anem a prosseguir.

Interpellació al Consell Executiu sobre l'ètica en el debat polític i institucional

Som ara a la part del nostre Ple relatiu a les interpellacions, i la primera que tenim anunciada és la interpellació tramitada pel procediment d'urgència al Consell Executiu sobre l'ètica en el debat polític i institucional, que formularà el Diputat senyor Maties Vives, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Aquesta Presidència, doncs, està a disposició del Grup polític corresponent per donar la paraula al seu representant. L'Il·lustre Diputat senyor Ribó té la paraula.

El Sr. RIBÓ : Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, és una mica anòmal que en l'ordre del dia de la sessió d'avui hi hagi tres interpellacions seguides que parlin de l'ètica en el debat polític. Fins i tot ahir un observador del panorama polític a Catalunya em deia si no era una mica desproporcionat que en un plenari del Parlament es portessin aquest tipus de plantejaments. Ell responia que aquest és un país concret, peculiar, que té un Parlament peculiar —ja n'hem parlat diverses vegades— i que està sotmès a una conjuntura política també molt significativa, que, per tant, no és desproporcionat, si de cas queda quelcom desfasat en el temps, parlar d'uns fets que ocorregueren el novembre, a final de novembre del 87, cap a final de desembre del 87, que un bon sistema parlamentari —no pas aquest— hauria de tenir mecanismes més immediats i de cele-

ritat per treballar i discutir els temes concrets.

Vull recordar a totes les diputades i diputats paraules del gran absent en aquest hemicicle —i no pas avui solament, sinó com una norma— el Molt Honorable President de la Generalitat, Jordi Pujol. El President de la Generalitat deia en la festa de Convergència Democràtica, el 22 de novembre del 86, que l'oposició els calumniava —i els estalvio les cites textuais perquè no em vull menjar, per això, el meu propi temps—, «aquells que utilitzen reiteradament la calúnnia». En segon lloc ens deia que Convergència Democràtica manté una actitud ètica —faig un parèntesi, senyor Alavedra, sabedor que segurament li toca a vostè el torn de rèplica : són vostès que han tret la bandera de l'ètica en el debat polític—, «Convergència Democràtica té ara la posició, la força moral, crida a mantenir una actitud ètica en política», diu el President de la Generalitat. Però, a continuació, hi va una amenaça : «això pot canviar, nosaltres també en sabem d'utilitzar aquest estil», una amenaça que, a més, es concreta : «fa molts anys, per una cosa que era certa, qui us parla, Jordi Pujol i Solel, aleshores ciutadà de Catalunya, avui President de la Generalitat, va aconseguir fer fora de la seva feina i del seu país a Galinsoga», i d'immediat diu : «i, si cal, ho tornarem a fer». Fer fora del país i de la seva feina un ciutadà de Catalunya. D'immediat d'haver tingut notícies d'aquest discurs, el President del Grup parlamentari del PSUC va adreçar una carta al Molt Honorable President de la Generalitat : «Benvolgut President, vull manifestar-te la meua sorpresa i, al mateix temps, protesta pels termes en què et vas manifestar a la festa de Convergència Democràtica de Catalunya. No és bo ni admissible que el President de la Generalitat afirmi que l'oposició utilitza la calúnnia; et puc garantir que el PSUC continuarà amb tota fermesa la seva tasca d'oposició i d'impuls d'alternatives i que, per tant, que ningú, ni el mateix President de la Generalitat, confongui aquella actitud, fins i tot, de vegades, de duresa, amb la de caure en un defecte d'insídia que jo mateix he patit fa pocs dies per part de Convergència i Unió.»

I afegia : «En aquest sentit t'anuncio una interpellació parlamentària que seria bo que contestessis tu mateix, malgrat que no serà així, i que hauria de dur a una moció per a un compromís unànim, ètic de tots els grups parlamentaris.»

Al mateix temps, vaig trametre al Parlament de Catalunya la interpellació sobre l'ètica i el debat polític i vaig fer unes declaracions en les quals anunciava que el nostre Grup parlamentari estava alarmat per la creixent degradació del clima polític de Catalunya, citant la investigació sobre el joc, citant la investigació sobre la contribució a l'Ajuntament de l'Hospitalet, citant i protestant per la manipulació informativa de les preteses amenaces de bomba des del local de Minoria Catalana i fent solidaritat amb un determinat Grup parlamentari, i, al mateix temps, demanant rectificació pública del President de la Generalitat, amb un argument molt senzill : si el President de la Generalitat diu que l'oposició calumnia —a Convergència Democràtica, suposo, perquè era la festa de Convergència Democràtica—, una de dues : o ens diu qui, quan, com, amb quines paraules ha calunniat, o el qui està calumniant és ell. I, per tant, o precisa aquestes calúnnies, o retira l'acusació llançada en contra de tota l'oposició.

Encara espero resposta de la carta, senyor Conseller; el president d'un grup parlamentari, a un mes vista, espera resposta a

la carta. La Mesa del Parlament no va admetre a tràmit la primera moció; se'ns va dir oralment que el President de la Generalitat no havia parlat com a President de la Generalitat, sinó com a Secretari General de Convergència Democràtica... Hem demanat reconsideració per escrit d'aquesta primera decisió; no la tenim encara, i que sapiguem no hi ha hagut cap rectificació pública.

Senyores diputades, senyors diputats, com es pot separar el President de la Generalitat del Secretari General de Convergència Democràtica? De Convergència Democràtica i —pel que va parlar— de Convergència i Unió. També ens agradaria saber —lamentablement aquest Reglament no ho possibilita i el Grup parlamenari encara menys— quina és l'opinió d'Unió Democràtica sobre tota aquesta qüestió : acusacions llançades a la festa de Convergència Democràtica implicant tots els grups parlamentaris de Catalunya. Perquè, a més, senyors de la majoria, senyor Alavedra, el President de la Generalitat utilitza l'expressió «l'oposició»; no parla de tal partit o de tal altre : «l'oposició», i ens imaginem que, en utilitzar aquesta expressió, està referint-se a l'oposició a un govern que ell presideix. Per tant, estem en el joc institucional.

Si algú creu des de Convergència Democràtica que en Jordi Pujol i Soley es pot separar de la Presidència de la Generalitat està molt equivocat; possiblement, Convergència Democràtica sembla només que Jordi Pujol i Soley, però la Generalitat és una institució —ocupi qui ocupi aquesta Presidència— que ha de respondre políticament, sempre, davant el Parlament, segons diu l'Estatut. Independentment de la conjuntura, d'una o altra persona, investit per aquest Parlament, representant màxim de l'autonomia —segons diu l'Estatut—, cap d'un govern, i sempre responsable davant d'aquest Parlament.

President que, desgraciadament, de manera reiterada menysprea —menysprea, senyors de la majoria— aquest Parlament i, quan el menysprea, no menysprea el President del Grup del PSUC, perquè no li contesta la carta; no menysprea l'oposició quan diu que el calumnia; menysprea tot el Parlament, l'hemicicle sencer, d'un extrem a l'altre. La reiterada absència del President de la Generalitat, i més en sessions concretes, independentment de l'error que cometin els grups parlamentaris, amb la presència d'interpellacions firmades pels màxims..., i que van a ser substanciades pels màxims dirigents dels grups parlamentaris de l'oposició. És un menyspreu, no per aquest o per aquell altre; fins i tot pel Conseller que avui porta l'encàrrec de donar la resposta a les interpellacions.

El senyor President de la Generalitat, en la segona legislatura, no ha explicat en aquesta Cambra quina és la seva política econòmica; l'ha explicada, això sí, al cercle mercantil de tal ciutat, a la conferència davant el Cercle d'Economia, en unes declaracions a aquell mitjà... El senyor President de la Generalitat encara és l'hora que ens respongui quina és la seva posició sobre la temàtica del joc. I vull recordar, amb un altre parèntesi, que en ple debat de política general, quan el Grup parlamentari del PSUC va demanar què sabia el President de la Generalitat del cas, que estava als tribunals, de Luditec, el President de la Generalitat va dir : «Udi... què?» Jo no sabré repetir exactament la forma comunicativa com ens ho va expressar. «Udi..., què? De què em parlen?» I ara diuen vostès mateixos, a la Comissió del Joc, que des de principis del 86, el Consell Executiu tenia informació del contracte que s'anava a

firmar amb Luditec, SA!

Encara és hora que en aquest hemicicle sapiguem què en pensa, el President de la Generalitat, sobre això, perquè sí que l'opinió pública ho sap! No és que hagi callat, el President de la Generalitat; se n'ha afartat, de fer declaracions públiques davant les cambres o en rodes de premsa. Aquí no ha comparegut, i se li ha demanat. I això, per si no ho recordaven, és la representació del poble de Catalunya. O és que no ho és? O és que ens ho prenem així, a cosa passada, o lleugera, o superficial? O és que és un *adorno* per a la nostra autonomia?

Fa pocs dies el senyor President de la Generalitat va parlar del problema de l'ensenyament a Catalunya, i els estalvio el discurs que va despatxar per als ensenyants de Catalunya : que s'amoïnaven més per les seves condicions de treball que de formar els nanos. Fem un debat sobre ensenyament, aquí, amb el President de la Generalitat, i mantingui ell legítimament les seves posicions sobre una o altra actitud dels mestres a Catalunya.

Que fàcil i que productiu, des del punt de vista partidista, és anar fent política pel país i oblidar-se de la institució principal, la qual, degradant-la, oblidant-la, essent-ne absent, no només pot servir per beneficiar de manera partidista una opció; serveix per degradar tota l'aspiració d'autonomia de Catalunya.

Ara ve, des de fora, aquesta acusació contra tots els grups de l'oposició : l'acusació llançada a la festa de Convergència Democràtica, i es parla d'estil. L'estil, un el té més radical, l'altre més irònic, l'altre més avorrit, l'altre més interessant; això va molt a les persones. L'estil pot anar en formes, fins i tot, de presentar una política : «El país va bé, ens agradeixen des de fora...» Sabem que és una cosa que a ell li agrada. Ara resulta que l'agressió també ve de dins; ara resulta que l'enemic és de casa! Ja no solament ens agradeixen des de fora, sinó que, ara, determinats grups parlamentaris de l'oposició semblen enemics. Crear confusió, crear calúmnia desproporcionadament en la vida política del país, i en nom de l'ètica, fins i tot el Grup de la majoria —i agraeixo que ara hi sigui la persona implicada, en l'hemicicle—, avui, calúmnia, demà demana excuses, i demà passat demana ètica.

Això no és «de rebut», senyors de la majoria. Això no és «de rebut». Si més no, callin. Si més no, no utilitzin la paraula «ètica», ni la força moral. Com és d'ètic apropiat-se de manera maniquea els fets del Palau de la Música o la campanya contra Galinsoga? Com és d'ètic? ¿És que no hi havia ningú més, del país, fent cara a la direcció de *La Vanguardia*, en època franquista? ¿És que no hi havia altres ciutadans que avui són a Convergència Democràtica? ¿Només hi era el que «vos parla», citant-lo textualment? ¿Això és ètic? ¿Com és d'ètic calumniar tota l'oposició? ¿Com és d'ètic no assistir reiteradament al Parlament ni respondre a les demandes de l'oposició?

Senyors de la majoria, acabo recordant-los tres principis elementals de la política. El principi de la laïcitat : la política no està feta de bons i dolents, no està feta per anar repartint salvacions i condemnes; està feta per a un debat, que connecta amb el segon principi, un debat de pluralisme, de pluralitat democràtica, pluralitat començant per la mateixa interpretació del país, que no és unívoca, i, en tercer lloc, principi de control i impuls del govern des de l'oposició.

Vostès, senyors del Govern, no solament no haurien d'impedir el control; l'haurien de facilitar, perquè els mitjans que

tenen —el Pressupost de la Generalitat, posem per cas— són mitjans de tothom perquè vostès facin funcionar les diverses institucions democràtiques. No solament no haurien d'obstaculitzar el control —com fan—, sinó que haurien d'obrir les possibilitats d'aquest control. No crec que, amb absències com les del President de la Generalitat, puguin dir que estan potenciant el control sobre el Govern.

Acabo, senyores diputades i senyors diputats, reiterant que el PSUC mantindrà la seva fermesa en l'impuls d'alternatives des de l'oposició, respectant aquells tres principis de laïcitat, pluralisme i activitat d'oposició sota l'impuls i el control, i demana per segona vegada, ara solemnement des de la tribuna del Parlament, que el Molt Honorable President de la Generalitat, si no demostra les seves afirmacions, les rectifiqui.

Gràcies, senyor President.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'ètica en el debat polític institucional

El Sr. PRESIDENT : Havent d'agrupar-se aquesta interpellació amb les que segueixen a continuació, donarem la paraula al titular de la interpellació següent, que és l'Illustre Diputat senyor Obiols, a qui tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. OBIOLS : Moltes gràcies, Molt Honorable senyor President. Senyores diputades, senyors diputats, em permetran que, per deixar constància, ni que sigui simbòlica, que la interpellació del nostre Grup anava adreçada —i crec que també les interpellacions dels altres grups a l'entorn d'aquesta qüestió—, políticament adreçada a una persona concreta, que és el Molt Honorable President de la Generalitat, que faci una petita pausa en la meua intervenció, per esperar —jo crec que sense massa esperances— la seva incorporació a aquest hemicle. *(Pausa.)*

El Sr. PRESIDENT : Prego a l'Illustre Diputat que continuï la seva intervenció.

El Sr. OBIOLS : Molt Honorable senyor President, moltes gràcies. Les intervencions polítiques que van tenir lloc en l'acte d'un dels partits, el principal partit que avui governa a Catalunya, el passat diumenge 22 de novembre, sens dubte no passaran a la història per la seva elegància literària, per la seva altesa de mires, per la seva generositat o per la correcció en el tracte dels adversaris.

Poden, això sí, passar a la història contemporània del nostre país com l'element desencadenant d'un estil polític de transgressió, de desmesura, de desmesura absoluta en el terreny del menyspreu i de l'estímul de l'odi polític a Catalunya.

En efecte, aquestes intervencions de dos oradors, un d'ells l'actual President de la Generalitat, no van ser un prodigi de moderació, sinó que, probablement, baten el rècord, no sols en el nostre país, sinó a tot l'Europa occidental, de la desmesura, la desproporció total en l'atac i la desqualificació dels seus adversaris polítics.

Vegin-ne, senyores i senyors diputats, algunes mostres. «Barroer, miserable, insidiós, rancuniós i enfangat» van ser alguns dels adjectius de l'orador que va utilitzar per parlar de l'estil polític dels socialistes catalans. Pujol acusa l'oposició d'intentar, entre cometes, «esquitxar, embrutar i empastifar». «No ens distreuran els atacs miserables d'algunes persones.» Sense referir-se mai a ningú, però amb clares al·lusions als

socialistes, entre cometes : «Són barroers com els altres, però tenen una pell molt fina; són capaços d'atacar les persones, les famílies i els morts.» Un orador acusà els dirigents del PSC de, entre cometes, «manipuladors i mentiders».

Senyores i senyors diputats, jo no intervindrè a qualificar o analitzar l'estil polític que posa de manifest la utilització d'aquests termes en un parlament polític. És un afer que em desborda clarament, sobre el qual tinc naturalment coses a dir, però penso que no tenen en aquest moment gaire utilitat; cadascú és ben lliure d'utilitzar el llenguatge que cregui convenient, i, en tot cas, deixo constància aquí de la meua disconformitat absoluta respecte a la conveniència, des del punt de vista dels interessos del país i de la democràcia catalana, d'utilitzar unes terminologies d'aquesta naturalesa.

No em referiré tant, doncs, a l'estil, als exabruptes, a la desmesura, a la transgressió, com a les amenaces, perquè les amenaces que es van formular en aquestes intervencions sí que realment posen en perill moltes coses essencials.

«L'any 60» —es digué en aquests parlaments— «ja vam destruir una persona : la vam treure del país i la vam deixar sense feina, i aleshores era molt més difícil de fer-ho que ara.»

Torno a repetir aquesta cita, senyores i senyors diputats, per si a algú encara se li escapa la gravetat increïble d'aquestes afirmacions : «L'any 60 ja vam destruir una persona : la vam treure del país i la vam deixar sense feina, i aleshores era molt més difícil de fer-ho que no pas ara.»

Contra qui anaven adreçades aquestes amenaces? Eren amenaces adreçades contra algú en concret? Contra alguna persona concreta? Contra algun grup concret? Contra algun partit polític concret? Contra algun mitjà d'informació concret? Contra algun director d'algun mitjà d'informació concret? Són aquestes les qüestions, les preguntes, els interrogants que jo hauria volgut plantejar a l'actual President de la Generalitat, que és l'autor d'aquestes frases desgraciades. O era simplement una amenaça genèrica, una amenaça inconcreta, una mica contra ningú i contra tothom, per crear una certa atmosfera d'intimidació general?

En tot cas, permeti'm, senyores i senyors diputats, que els recordi el següent : jo porto trenta anys d'activitat política democràtica i catalanista. Les meves primeres passes en aquest combat van ser exactament l'any 1957 en la campanya contra l'aleshores director de *La Vanguardia* Galinsoga; vaig esmerçar bastants d'hores, bastants de dies i bastants de nits a repartir papers per demanar el cessament, la dimissió i l'exclusió de la societat catalana d'aquest home, que era un opressor, que era un home imposat pel règim franquista per lluitar activament —i així ho va demostrar— contra Catalunya, contra les llibertats de Catalunya, contra la realitat nacional de Catalunya. Vivíem, aleshores, en una època de dictadura; estàvem units en la reivindicació d'uns determinats ideals i d'uns determinats drets. Jo recordo l'anècdota personal de trobar-me en el domicili privat de l'actual President de la Generalitat la mateixa tarda dels fets del Palau de la Música, i em sembla que això em dóna una petita legitimitat per fer les observacions següents : primer, ningú es pot arrogar haver tret de Catalunya Galinsoga, perquè allò fou una mobilització general i unitària dels grups de l'oposició; segon, aleshores vivíem en dictadura; aleshores vivíem amb una manca total de llibertat; aleshores vivíem en una situació en la qual les llibertats essencials del nostre poble

ens eren negades; hi havia una opressió sistemàtica, gairebé genocidi, contra la nostra realitat nacional. Fer una comparació entre aquella realitat i la realitat actual, fer, ni que sigui genèricament, una amenaça de repetir contra algú, persona o col·lectiu, allò que el poble de Catalunya, o en tot cas els seus sectors més conscients i més combatius, van realitzar l'any 1957 és una cosa absolutament repugnant i intolerable; absolutament repugnant i intolerable, senyors de la majoria.

I com que és així jo no tinc més remei que dir-ho : nosaltres hem fet i continuarem fent una oposició honorable, en termes de contenció; deixem un determinat estil a altres —no és el nostre estil— i els reconeixem el dret a utilitzar aquest estil si ho creuen més convenient per als seus interessos. El que no estem disposats a acceptar, el que no estem disposats a tolerar de cap de les maneres —i prendríem les actituds més enèrgiques i radicals que fossin necessàries per afrontar aquesta situació— és que des de la més alta instància de la nostra nació, des de la personalitat que representa, que ostenta la representació institucional més alta de la nostra nació, es diguin coses com ara que : «es pot avui destruir una persona, treure-li la feina o expulsar-la de Catalunya». Ens sembla d'una gravetat tan inòida, ens sembla tan absolutament inconcebible, ens sembla tan totalment increïble que en el cas que hi hagués un referment d'aquesta posició, en el cas que hi hagués un aclariment en relació a qui o a quins anaven adreçades aquestes amenaces, nosaltres no tindríem altre remei, per tractar de posar, almenys, clarament de manifest que el que nosaltres somniem per a aquest país és una cosa diferent, que el que nosaltres volem per a Catalunya és una cosa diferent, de prendre les mesures que consideréssim adequades per afrontar aquesta amenaça inconcebible.

Hem viscut moments molt penosos en la vida política d'aquest país, alguns relacionats amb la festa d'aquest partit. Jo haig de dir —i no em queixo, perquè en política s'aguanta tot, i els polítics que es queixen, en general, mereixen una total manca de credibilitat—, però haig de dir que un dels moments més difícils de la meua vida política, que té trenta anys —vint anys de dictadura i deu anys de democràcia—, ha estat justament en ocasió d'una de les festes del seu partit. Quan es veu en una festa del seu partit un *stand* dedicat als infants amb caricatures odioses de dirigents polítics de l'oposició i s'incita els infants a tirar objectes, com una mena de pim-pam-pum, contra aquests dirigents de l'oposició, aleshores les conviccions més íntimes trontollen; aleshores les llàgrimes pugen als ulls, perquè s'està incitant a l'odi a Catalunya. En aquest cas el missatge no ha estat adreçat als infants, ha estat adreçat a la gent gran, però ha estat també un missatge d'incitació a l'odi.

El Sr. PRESIDENT : Correspon ara donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Víctor Torres per substanciar la seva interpellació.

Interpellació al Consell Executiu sobre l'ètica en el debat polític institucional

El Sr. TORRES : Honorable President, senyores i senyors diputats, volem afirmar en principi, en un principi, la nostra coincidència genèrica amb les apreciacions que acaben de fer els representants del Partits Socialista i Comunista en relació amb algunes de les frases pronunciades per l'Honorable Presi-

dent de la Generalitat en un acte polític celebrat a Barcelona el propassat 22 de novembre.

No arribem a comprendre, en efecte, que una persona que ostenta la més alta representació institucional del país hagi pogut lliurar-se, ni que fos en el marc d'un acte de signe partidista, a una disbauxa oratòria indiscriminadament desqualificadora de les actuacions de l'oposició parlamentària, d'una oposició que no ha fet altra cosa que complir amb el seu deure de vetllar pels interessos dels ciutadans.

No cal repetir els termes ni els conceptes expressats en la filípica presidencial que han motivat la presentació de les interpellacions que estem substanciant, però, sentint-ho molt, hem de manifestar clarament la nostra més enèrgica protesta pel fet que el President, que en tot moment hauria de ser-ho de tots els catalans, s'hagi permès de dir que un país no es construeix damunt de la calúmnia, deixant entendre que els que no estem d'acord amb molts aspectes de la seva política haguem de recórrer a uns mètodes que nosaltres condemnem amb la mateixa energia que ell mateix. No podem acceptar que el President, que hauria de representar-nos a tots i a tota hora, es permeti atribuir a l'oposició la paternitat i l'exclusiva d'una política basada en l'engany i la brutícia. No podem permetre que la persona que hauria de situar-se sistemàticament per damunt de les normals discrepàncies partidistes hagi acusat, en bloc, tota l'oposició parlamentària d'embrutar i esquitxar la política catalana.

En la millor i en la més favorable de les hipòtesis, volem creure que el President Pujol es va deixar portar pels seus nervis o per la passió ambiental que imperava en aquells moments i que el va conduir a uns excessos verbals impregnats de demagògia i d'atacs injustificats, excessos que podrien ser comprensibles, si no justificables, en boca d'altres persones que no tenen cap responsabilitat institucional, però que no són «de rebut» per part de la primera magistratura política del país. I tot plegat per què? Doncs, senzillament, perquè tots els sectors de l'oposició parlamentària, que representen un àmbit extens i variat de l'opinió pública catalana, varem emprendre una actuació perfectament legítima amb el propòsit de posar en clar les activitats d'una entitat autònoma de la Generalitat dedicada a la implantació i al foment dels jocs i les apostes. No es tractava, ni es tracta, i per a nosaltres no es tractarà mai ni de calumniar, ni d'embrutar, ni d'esquitxar, ni de fer «xup-xup», com deia lamentablement el President en una emissió de la televisió catalana. Es tractava, aleshores, i es tracta encara avui, de saber d'una manera certa si determinades actuacions de determinats organismes han estat correctes i, en definitiva, favorables o desfavorables per als interessos dels catalans o perjudicials per a tots plegats, i per a nosaltres —no desplaui a l'Honorable President— això no és ni calúmnia, ni insídia, ni res que s'hi assembli, sinó, purament i simplement, l'exercici d'una funcions de fiscalització i de control que tenim, no el dret, sinó el deure d'exercir cada vegada que es presenta un motiu suficient, car, si això no fos així, a nosaltres, a l'Esquerra Republicana ja se'ns hauria haver acusat de calumniadors moltes vegades, car fa prop de quatre anys que venim denunciant anomalies i descontrols en la problemàtica general del joc i demanant explicacions que no han estat mai totalment satisfactòries.

I recordar també —ja que el President Pujol hi va fer al·lusió

en la seva desenfrenada allocució— que, pel que fa al cas de Banca Catalana, Esquerra Republicana, en el debat d'investidura que tingué lloc aviat farà quatre anys, va votar a favor del candidat Pujol, malgrat les reserves que el seu programa ens suscitava, precisament per donar la màxima autoritat i prestigi a la persona que ens havia de representar a tots en aquells moments tèrbols i dolorosos; és clar que l'expressió del nostre vot anava acompanyada de la convicció que el President, com a persona, havia de quedar sotmès a l'acció judicial com qualsevol altre ciutadà. Creiem sincerament, senyores i senyors diputats, que l'Honorable President Pujol s'hauria pogut estalviar la referència a un afer conflictiu i el qual, almenys parcialment, encara està *sub iudice*.

Malauradament, no és la primera vegada, i probablement no serà la darrera, que el President Pujol deixa de respectar els límits que separen o haurien de separar les seves funcions de secretari general d'un partit i la personificació de la més alta jerarquia catalana. Se'ns dirà que Jordi Pujol parlava com a secretari general de Convergència Democràtica de Catalunya, i és cert, però també és cert que pocs dies després de la festa convergent, en una conferència informativa oficial, al Palau de la Plaça de Sant Jaume, utilitzava les seves atribucions presidencials i els poderosos mitjans de comunicació posats generosament a la seva disposició per lliurar-se a un atac en regla contra les tesis defensades per partits de l'oposició, com també és cert, per exemple, que fa pocs dies en una capital catalana, en ocasió de la solemne commemoració del centenari de la Cambra de Comerç, el President va adreçar dues crítiques a l'oposició, intentant ridiculitzar-la.

I això és tan greu, més greu encara pel fet que la Comissió parlamentària d'investigació acaba tot just de disposar el seu Dictamen. El que passa és que potser no hem aconseguit trobar el punt dolç de les possibilitats i a la vegada les limitacions que es poden desprendre de l'aplicació del capítol segon de la Llei del Parlament, del President i del Consell Executiu de la Generalitat. Com a conseqüència d'aquest sistema híbrid, que és l'anomenat Estat de les autonomies, ens trobem amb una comunitat nacional, amb una nació, que és Catalunya, sense Estat propi —ho recordava ahir nit l'Honorable President de la Generalitat—, però integrada en una organització estatal de la qual el nostre President és el representant ordinari a Catalunya. És evident que es tracta d'una situació peculiar i que es presta a interpretacions permissives o restrictives quant a les possibilitats d'intervenció en determinats problemes concrets de la vida política catalana. Recordem que la Llei 3/82, abans citada, contempla en el seu article 64 la figura d'un conseller delegat del President, i pensem que la utilització d'aquesta figura institucional, ara que el règim d'autonomia s'encamina per vies de consolidació definitiva —desitgem definitiva—, potser podria disminuir les friccions, ara com ara quasi inevitables, entre la Presidència i les primeres línies, les primeres trinxeres del combat polític. No sabem si aquest és un camí viable per tal d'evitar la progressiva deterioració de les relacions polítiques a Catalunya, però caldrà trobar algun mitjà, que ara és ben cert que hem arribat, estem arribant a límits insostenibles.

Un gran diari de Barcelona publicava, ahir, unes declaracions que va fer el President Pujol en el curs d'una emissió de Ràdio Nacional d'Espanya, en la qual participaven els directors dels diaris de Barcelona. La llegeixo tal com estava escrita

—que vostès segurament també hauran llegit— : «No se hace política, ni país, ni convivencia con un estilo de actuación basado en el acoso y derribo, la masacre, el destrozar a la gente, la calumnia, el decir cosas sin probarlas, las frustraciones, el resentimiento, la inquina, la calumnia, el insulto, el recelo.» Què més encara! Senyores i senyors diputats, vostès creuen sincerament que l'oposició parlamentària al Parlament de Catalunya mereix aquests qualificatius? Jo demano al President Pujol que ens digui com, quan i de quina manera ens hem fet responsables de tot aquest requitzell de pecats capitals, car el nostre Grup pot mirar-se al mirall sense haver de baixar el cap. No és lícit, ni ètic anatemitzar els grups de l'oposició sense aportar cap precisió digna de ser presa en consideració, i no és lícit instal·lar-se en un maniqueisme de bons i dolents, i sobretot fer-ho des del cim de la nació catalana.

Vaig a acabar, Honorable President. Diguem únicament que el nostre Grup parlamentari i el partit que representa rebutgen enèrgicament els insults i els qualificatius emprats aquests darrers dies en ocasions diverses pel President de la Generalitat, i diguem també que el nostre Grup desitja molt sincerament que cadascun dels components de l'escena política assumeixi correctament el paper que té assignat : el President, que presideixi amb l'estil que correspon a la seva funció; el Consell Executiu, que governi en funció dels interessos de tots els ciutadans d'aquest país, i el Parlament i els partits polítics, que legislin i controlin eficaçment l'acció de Govern del Consell Executiu. És únicament d'aquesta manera, respectant aquesta distribució, que aconseguirem oferir al poble de Catalunya l'actuació política que probablement desitja i que amb tota seguretat es mereix.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller senyor Alavedra té la paraula per a la resposta d'aquestes tres intervencions.

El Sr. CONSELLER D'INDUSTRIA I ENERGIA (Macià Alavedra) : Molt Honorable senyor President, senyores diputades, senyors diputats, estic aquí en aquesta tribuna per complir estrictament, en nom del Consell Executiu, el tràmit parlamentari de contestació a tres interpellacions d'urgència formulades per tres grups parlamentaris, i, per tant, queda clar, i no podia ser d'altra manera, que el Consell Executiu accepta amb respecte i acata la decisió de la Mesa d'haver acceptat a tràmit aquestes interpellacions. Però no vull deixar de fer unes consideracions prèvies, que em sembla que tenen un cert contingut jurídic i polític. La introducció que porta al nucli de les tres interpellacions i els discursos dels tres grups interpellants parteixen explícitament de les manifestacions fetes pel senyor Jordi Pujol en la gran festa de Convergència Democràtica de Catalunya, que és l'acte anual més important que fa el partit, i, per tant, òbviament, estan fetes com a Secretari General del partit, del seu partit. El Parlament, a part de la seva tasca legislativa —se'ns acaba de recordar—, i d'aprovació específica del Pressupost, impulsa i controla l'acció de Govern del Consell Executiu, no la dels partits polítics. Això seria tan..., seria tan greu com deixar en mans d'una majoria parlamentària, d'una majoria política en definitiva, l'acció dels partits polítics, amb la qual es pot estar d'acord o no, però que és base, suport i vida de l'acció política democràtica. En l'acció dels partits polítics, i en la seva expressió, així com en la llibertat d'expressió

dels ciutadans, que són drets defensats per la Constitució, article 20 de la Constitució, només hi caben els límits que fixa la mateixa Constitució, i que són el respecte als altres drets i deures fonamentals. La interpretació de si hi ha transgressió dels altres drets correspon, evidentment, als Tribunals de Justícia.

Però, com deia al principi, per respecte a la Llei, per respecte al Parlament, a la seva Mesa, òbviament, i als grups polítics, als Grups parlamentaris interpellants, en nom del President de la Generalitat i del Consell Executiu, els llegiré la següent resposta i presa de posició: «El President de la Generalitat opina que tota actuació o manifestació que sense proves intenci, a través d'insinuacions i de frases calculadament imprecises, no solament desprestigià políticament, sinó negar o fer dubtar de l'honorabilitat dels adversaris polítics, és èticament reprovable; creu que tota persona que iniciï una actuació d'aquest tipus ve obligada a aportar proves o a rectificar, i que en cas contrari mereix una reprovació per manca d'ètica i de responsabilitat; creu també que l'estil polític que se n'ha dit de l'*acoso y derribo* és, a part d'immoral, greument perjudicial per a la democràcia i per a la convivència ciutadana, perquè fa perdre la confiança en el conjunt de la classe política i finalment de les institucions; creu finalment que aquest és un sistema que tard o d'hora es gira en contra dels qui el practiquen, que té un efecte bumerang. El President de la Generalitat, i aquest és el seu capteniment, ha insistit constantment, i també ho va fer en el seu discurs de la gran festa de Convergència, que sobre la insinuació deshonorant, la calúmnia i la mentida no es pot construir mai ni una alternativa política ni un programa de construcció de país.

Volia afegir, en rèplica o aclariment a una part del contingut dels grups polítics interpellants, la posició sobre la referència feta per tots els grups polítics interpellants, o almenys per dos que jo recordi, sobre la referència concreta a l'afer Galinsoga. Efectivament, coincideixo amb el senyor Obiols que es tracta de circumstàncies totalment diferents, que s'inscrivien dins de la lluita per la llibertat i la democràcia, i que, simplement, va sorgir en el discurs com una analogia, com un exemple, com una citació per demostrar que també, des de certes posicions es pot tenir capacitat d'organització de campanyes. La prova d'això és que l'endemà hi va haver un aclariment del mateix President de la Generalitat en aquest aspecte que la referència concreta a aquest afer no anava absolutament contra ningú, contra cap grup polític, contra cap persona, contra cap director, evidentment, de mitjà de comunicació; era una analogia per demostrar aquesta possible capacitat d'organització. No crec que hi hagués tampoc una atribució en exclusiva de la lluita democràtica en l'afer Galinsoga. Em sembla que no va ser aquesta la intenció del President de la Generalitat, ni ho és avui, perquè els fets històrics són els fets històrics. Però sí que també volia recordar que l'afer Galinsoga va pesar d'una manera fonamental, i està en el sumari, d'una manera essencial en el procés contra Jordi Pujol, que va acabar amb una condemna de set anys.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: L'Illustre Diputat senyor Ribó vol intervenir per la rèplica?

El Sr. RIBÓ: Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, per respecte al Parlament de Catalunya i per respecte

al senyor Alavedra, em dispenso a fer el torn de rèplica, però el contingut de la seva intervenció, senyor Alavedra, l'única resposta política que s'hagués merescut hauria estat el silenci. Senyor Alavedra, això ve per tràmit d'urgència perquè, si no, ho veuríem el febrer, i encara més vostè podria distanciar-se d'uns afers que resulta que un conjunt de grups que representen un elevat percentatge de la població de Catalunya consideren greus. Vostè em diu que el President de la Generalitat no parlava com a President de la Generalitat, sinó com a Secretari General de Convergència Democràtica; senyor Alavedra, l'endemà d'aquestes declaracions, dos dies després, perdó, l'endemà d'haver sentit les demandes de rectificació, des d'un saló oficial de la Generalitat, com a President de la Generalitat i davant dels mitjans de comunicació, afirma textualment: «calia donar una resposta a l'oposició i ja l'he donada». Per tant, no és veritat, si més no pel que diu ell, que actuava com a Secretari General de Convergència Democràtica, ho diu com a President de la Generalitat, i, si no, que ho desmenteixi ell mateix, no vostè fent volar coloms sobre determinades fases procedimentals de l'afer.

Senyor Alavedra, nosaltres considerem que és el «comble» de la degradació d'aquest Parlament i de la seva mateixa persona que pugui a aquesta tribuna a llegir-nos un comunicat del President de la Generalitat. Senyor Alavedra, això és un Parlament, no està en una roda de premsa, no actua com a portaveu davant dels mitjans de comunicació, està al Parlament de Catalunya, senyor Alavedra, i vostè s'ha prestat al joc de llegir-nos un text per escrit que li ha passat el President de la Generalitat; és clar que, com s'ha dit, el seu Govern, fa pocs dies, van dir en aquest Parlament, que feien cartes al dictat. Les feien al dictat, va dir algun Conseller, per tant, ja no ens hem d'estranyar de res. Pensi una mica si això ja no és el «comble» del joc parlamentari, del sistema democràtic, sentir un Conseller del Govern llegir-nos una comunicació del President de la Generalitat. Per què no ens ho han distribuït abans de començar la sessió? Hauria estat molt més senzill. (*Remor de veus.*) Podrien fer fotocòpies o algú diu fer-ho en una cassette; no, és més senzill per a ells, fer una fotocòpia.

Senyor Alavedra, senyors de la majoria, l'afer Galinsoga, que vostè ha tornat a treure, pot donar lloc a atribucions segons sumaris, vostè ha dit textualment. Comprendrà que el grup parlamentari del PSUC, si vol penjar-se medalles de l'oposició antifranquista, no tindria lloc on col·locar-les. Comprendrà que el senyor Cipriano Garcia, diputat d'aquesta Cambra, condemnat a vuit anys de presó per aquest mateix afer, en el seu sumari, podria parlar potser amb més propietat, si del que es tracta és de mesurar els anys de condemna. Mai haurà sentit un sol diputat del Grup parlamentari del PSUC traient medalles de la clandestinitat o de lluita antifranquista. Ens sembla inaudít que en primera persona, perquè el text és en primera persona, ho faci el President de la Generalitat; menysprear no només el PSUC, tota l'oposició antifranquista!, molts militants de Convergència Democràtica!

A part de l'altre tema que ve després, que rectifica l'endemà —dos dies més tard, perdó—, possiblement perquè s'adona que la vessada l'ha feta massa grossa, de posar ara a continuació dient: «i estem disposats a tornar-ho a fer», com ha recordat el senyor Obiols.

Senyor Alavedra, amb tot el respecte per vostè, amb qui

m' uneix una amistat; amb tot el respecte pel senyor Macià Alavedra, que no és el President de la Generalitat, que tampoc és el Secretari General de Convergència Democràtica, ni per delegació; senyor Alavedra, amb tot el respecte, vostè porta una Conselleria on hi ha molta feina, reculli el consell del President de la Generalitat : quan l'interpel·lem per què no ve al Parlament, ens contesta en públic que no ve perquè té molta feina; vagi-se'n a la Conselleria i vagi a treballar.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : L'Il·lustre Diputat senyor Obiols vol intervenir per al torn de rèplica?

El Sr. OBIOLS : Brevíssimament, molt Honorable senyor President, senyores diputades i senyors diputats perquè el que ha succeït en aquesta Cambra aquest matí és gravíssim, i, realment, jo crec que calia consumir, ni que fos molt breument, aquest torn de rèplica per expressar, en primer lloc, la nostra absoluta disconformitat, ja no amb els fets que hem denunciat, que hem assenyalat, sinó amb el capteniment del Consell Executiu i del President de la Generalitat en aquest debat parlamentari.

Senyores diputades i senyors diputats, en els anys més difícils del nostre país van ser molts els sectors ideològics i polítics que van mantenir l'honor del país; cadascú pot exhibir el seu palmarès d'anys de presó, d'anys d'exili i de morts. No ens arrebassaran l'honor. Dubto que es pugui estimar Catalunya menystenint i embrutant una part substancial i quantitativa important de Catalunya. Estimar Catalunya vol dir estimar Catalunya en la seva totalitat, en la seva pluralitat. No es pot continuar acceptant el mètode polític antidemocràtic de fer acusacions gravíssimes i genèriques sense cap tipus de concreció, esquitxant o prenent esquitxar i embrutar els grups polítics de l'oposició. Això és un mètode absolutament innacceptable i, a més a més, des d'una perspectiva nacional, un mètode estrictament perillós. El nostre país pot ser, si segueix aquest camí, un país profundament dividit, un país amb una escissió ja no d'idees, una escissió política i comunitària. Nosaltres, des de l'oposició, hem fet i continuarem fent una política basada en la contenció, en la crítica, rigorosa i enèrgica quan calgui, però també en la voluntat de manteniment permanent de diàleg i d'esperit constructiu. Compranguin vostès que aquesta política se'ns fa cada vegada més difícil, pot arribar un moment que aquesta política sigui impossible, pot arribar un moment que aquesta política no tingui possibilitats concretes; ens trobarem, aleshores, amb un país que no és el país que hem somniat; ens trobarem, aleshores, amb un país absolutament empobrit, dividit, aturat; amb un país afeblit. Valguin el que valguin les meves paraules, però jo els impreco solemnement a un canvi d'actitud personal i col·lectiva, un canvi polític, perquè estan fent un mal servei a aquest país, tirant endavant aquest tipus de polítiques, estan fent quelcom que no té cap mena de sentit, estan col·locant els seus interessos per damunt dels interessos de la pàtria, estan utilitzant amb una total desimboltura uns mètodes que no són mètodes democràtics, estan utilitzant amb una total desimboltura unes afirmacions i una retòrica que fa un mal terrible a aquest país. Transmetin aquest missatge al Molt Honorable President de la Generalitat. Jo vull creure encara que això serveixi d'alguna cosa —cada vegada ho crec menys, aquesta és la veritat. Fins a quin punt la ceguesa porta als errors i al desastre és quelcom que em va apareixent

cada vegada més amb una total claredat, però el país necessita una rectificació i un canvi; avui hem assistit a una trista sessió parlamentària en la qual no sols no hi ha hagut ni un sol indicatiu de rectificació sinó que s'ha pujat un graó més en aquest nivell de desqualificació i de menyspreu de l'adversari polític.

Jo espero —creguin-me— ben sincerament que això pugui canviar, i farem tot el possible perquè això canviï.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : L'Il·lustre Diputat senyor Torres té la paraula per si vol replicar.

El Sr. TORRES : Gràcies, Honorable President. Estava disposat a renunciar al torn de rèplica perquè, malauradament, no considero que s'hagi respost a pràcticament cap de les alegacions que jo m'he permès formular fa uns instants.

El nostre Grup, el nostre partit polític té visceralment un enorme respecte als presidents de la Generalitat i, entre altres raons, perquè quatre dels que han precedit l'Honorable Pujol han sortit de les nostres rengleres. S'ha parlat de sacrificis; jo no en parlaré, perquè el paradigma del sacrifici, quan es parla de Catalunya, és un home, certament, dels nostres, però que avui dia ja és de Catalunya. Malgrat el respecte que tenim i tindrem per la màxima autoritat que hi ha en aquest país, no podem deixar de manifestar amb tristesa per aquest doble manament : manament d'una resposta satisfactòria a les alegacions que hem intentat formular, amb la major claredat i amb la major correcció, i també lamentar l'absència física d'aquella persona que tots hauríem desitjat que vingués aquí a contestar-nos i a il·lustrar-nos amb la seva resposta.

Ja vàrem denunciar una vegada, des d'aquesta mateixa tribuna, una absència, al nostre judici molt greu, i va ser en ocasió de la discussió de les lleis de la nova divisió territorial de Catalunya. Vostès recorden aquells debats intensíssims, durs de vegades, conflictius, en els quals estàvem forjant, en certa manera, l'administració i la configuració de la Catalunya del demà —no sabem si en bé o en mal, però ho estàvem fent—, i, malgrat les nostres reiterades peticions, els diputats d'aquesta Cambra no vàrem tenir dret ni a una sola paraula d'aquella persona, que era la més qualificada per aclarir-nos els nostres dubtes, per orientar-nos en el nostre camí.

No cal, doncs, que insisteixi en la meua intervenció, perquè tenint en compte que el contingut de la meua modesta interpellació ha quedat íntegrament sense resposta, no em queda res més que manifestar des d'aquesta tribuna que mantinc el seu contingut des de la seva primera paraula fins a la darrera.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol tornar a intervenir?

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA : Molt Honorable senyor President, senyores diputades i senyors diputats, també he tingut la temptació, evidentment, de no intervenir, però també crec que em toca fer aquesta rèplica a les rèpliques dels grups interpellants.

Torno a insistir en un argument que no se m'ha recollit, o almenys prou, sobre com és de perillós que el Parlament entri en una via de control, d'intentar controlar els actes polítics, els actes dels partits polítics. Aquesta és la nostra posició i per això creiem que aquest és un debat desplaçat, que complim per respecte, com he dit, a la llei i al Parlament, i ho torno a repetir. Insisteixo, i molt sincerament..., i em sembla que ningú pot

veure en les meves paraules un intent de comparació entre mèrits en la lluita contra la dictadura o de comparació amb anys de presó; el senyor Ribó suposo que respecta perfectament els anys de presó del President de la Generalitat, de la mateixa manera que respecto profundament els anys de presó del senyor Cipriano García o qualsevol altres anys de presó de qualsevol membre d'aquesta Cambra o del poble de Catalunya. Per tant, en aquest aspecte, jo únicament he citat això per veure la importància que el senyor Pujol —importància compartida— va tenir en l'afer Galinsoga. Vull aclarir aquest tema perquè, si no, ens portaria a un debat totalment fals de comparació entre anys de presó, que no és ni en la qüestió ni és en la intenció.

Jo, senyor Ribó, li voldria dir que no contestaré tampoc les seves paraules, perquè vostè ha entrat en un terreny en el qual se'm fa molt difícil contestar. És el terreny de l'atac, de les ganes de ferir, fins i tot, personalment. Miri, vostè, parlant del President de la Generalitat, diu : «quan rectifica és perquè s'adona que l'ha vessada». És a dir, rectificar serveix de poc; quan no rectifica és que s'entossudeix en les seves afirmacions. Bé, el cas és que va rectificar en el tema Galinsoga o ho va aclarir.

Vostè, quan no hi ha ningú en el banc del govern, diu : «no hi ha els consellers, no hi ha ningú del Govern.» Quan joestic aquí complint amb el que crec que és el meu deure, vostè m'envia a la Conselleria. (*Rialles.*) Senyor Ribó, ja perd l'autoritat ara per dir que no hi ha membres del Govern quan no hi són, perquè... Permetrà, en aquest tema, que jo decideixi, i permetrà que li digui que vostè no és absolutament ningú per invitar-me a sortir d'aquest Parlament. Li ho vull repetir i pensi-ho. També és una afirmació greu, però jo suposo que és d'aquestes afirmacions que es fan amb el calor de la resposta.

El senyor Obiols ha fet unes afirmacions que jo també considero que són molt greus, però que tenen un contingut polític. Jo només li puc dir que estic en desacord total amb ell quan diu que els nostres interessos estan per sobre dels interessos de la pàtria. Bé, és una afirmació greu, senyor Obiols. No obstant això, considero que és una afirmació política : vostè opina així, jo opino que no i per això dissentim i per això estem en opcions polítiques diferents. Això no té tanta gravetat, forma part del debat polític, no podem, en aquest país, anul·lar el debat polític, el que passa és que el debat polític ha de tenir els seus límits.

I, quant a la declaració que jo he llegit del President de la Generalitat, els invito a vostès que em diguin si hi ha una frase que no comparteixen, quant al posicionament ètic en el debat polític. Senyor Obiols, vostè ha dit una frase en la qual jo penso molt sovint, i coincidim quant a la frase. Ha vingut a dir —no ho podré repetir amb les seves paraules literals— que la passió general i la passió política encega la lucidesa. Això jo, quan assisteixo a debats polítics, hi penso tot sovint. El greu de la passió, de qualsevol passió humana —i la política també pot ser una passió— és que encega la lucidesa, i la lucidesa per detectar la realitat és bàsica. Però vostè sempre veu la passió que encega la lucidesa en els altres, i crec que un bon exercici seria que tots plegats poguéssim veure la nostra pròpia passió i la nostra pròpia manca de lucidesa.

Moltes gràcies, senyor President.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política energètica i l'aprofitament de la biomassa

El Sr. PRESIDENT : Bé, hem acabat, doncs, amb aquestes interpellacions i hem de substanciar ara la interpellació que, dislocada del número 13, hem de fer sobre la política energètica i l'aprofitament de la biomassa, formulada per l'Il·lustre Diputat senyor Francesc Padullés, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, a qui tinc el gust de donar la paraula.

(*Pausa. Remor de veus.*) Prego a la Cambra que es mantingui en silenci.

El Sr. PADULLÉS : Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, senyor Conseller, parlarem breument...

El Sr. PRESIDENT : Silenci!

El Sr. PADULLÉS : Gràcies, senyor President. Parlarem breument d'un tema important com és el tema d'una forma d'energia, la biomassa, que, a part que es coneix des de fa molts anys i s'utilitza en molts països, a Catalunya està —per dir-ho així— més de moda arran de la crisi energètica general, però també de les dificultats que passa l'energia del carbó, i que afecta en concret, a Catalunya, la comarca del Berguedà.

En aquest sentit, per recordar breument què és el tema de la biomassa, podem dir que, a efectes energètics, la biomassa es pot definir com la matèria orgànica que, en procedir de plantes i/o animals, és susceptible de ser convertida en energia. L'origen d'aquests emmagatzematges energètics és el mateix que els d'origen fòssil : petroli o carbó.

De fa milers de milions d'anys, les plantes capten la radiació solar per desencadenar, via fotosíntesi, les reaccions bioquímiques que transformen l'aigua i l'anhidrid carbònic en altres compostos més complexos, com ara glucoses, pentoses, cel·luloses, proteïnes. D'aquesta manera, els vegetals fixen l'energia solar en forma d'energia química mentre espera de ser alliberada. L'únic inconvenient d'aquesta conversió fotosintètica es troba en l'escàs rendiment, que pot contrastar amb l'elevat de les energies fòssils. Llegeixo tot això per situar una mica el tema de la biomassa.

En tot cas, aquesta producció de biomassa vegetal, la totalitat d'organismes vius del regne vegetal, s'estima entre 150 i 200.000 milions de tones l'any, la qual cosa equival a una quantitat d'energia molt superior a les expectatives de consum i, a més, a una energia que és renovable per la mateixa naturalesa.

Comprendran, doncs, la importància d'aquest tema i la importància de ser tractat en el Parlament. Tot i amb això, d'aquesta forma d'energia, cal fer-ne una sèrie de descomptes, entre altres, que un 40% de la biomassa és aquàtica; entre altres, que per aconseguir aquesta energia cal gastar-ne d'altra, però, malgrat tot —malgrat tot—, països com Suècia o Finlàndia n'obtenen, a través d'aquesta forma d'energia, el 8 i 15% exactament.

Bé. De què es tracta? Es tracta que tenim informació que hi ha un projecte en el qual la Conselleria o el Consell Executiu és present, en relació amb preveure la possibilitat de tenir energia de la biomassa. Perquè això sigui possible es requereixen una sèrie de condicions; per exemple, hi ha d'haver un terreny amb poc pendent, o ha de ser una superfície gairebé plana; no

pot ser extreta d'una zona de valor ecològic, natural; tampoc pot ser extreta d'aquelles zones declarades de màxima erosió, i tenen, alhora, una certa rendibilitat mínima imprescindible.

Avantatges? Serien que eviten considerablement el nombre d'incendis en el bosc, que és una energia pròpia —allò que els tècnics anomenen «somàtica»—, que provoca una ocupació de mà d'obra important i en la zona; que no contamina —els residus de la seva combustió són l'aigua, en forma de vapor i diòxid de carboni, i això és assimilable per l'atmosfera—, i que pot servir per renovar les espècies, tot i replantant espècies autòctones.

Què sabem d'aquest conveni o projecte que sembla que el Consell Executiu té? Sabem que es preveu que FECSA pugui obtenir unes 60.000 tones de biomassa forestal; que la procedència seria d'uns 115 municipis catalans; que s'extrauria d'un 546.000 hectàrees de boscos, i que la Generalitat es podria comprometre, o s'ha compromès, a plantar unes 1.000 hectàrees de xops a tot el Llobregat; que això requereix una inversió de 1.800 milions de pessetes —és parla de 900 per a la central de Cercs : 550 en equips de muntanya i 390 en aquesta..., en les xoperes, en aquesta replantació de xoperes—, i que això podria tenir per objectiu substituir el carbó.

Bé, les preguntes són les següents : aquesta informació és correcta? Això és així? Són certes aquestes xifres? Qui fa la inversió d'aquests 1.800 milions de pessetes? La Generalitat, FECSA, o alguna empresa instrumental? Qui? Quins són els estudis i programes que s'han fet respecte a això? Quina previsió hi ha que sigui realment possible que de 515 municipis, sobre un territori de 546.000 hectàrees, puguin sortir aquestes 60.000 tones, i que faci rendible la seva utilització a la central tèrmica de Cercs? I, si tot això és així, quan, això, es posa en marxa?

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Per a la contestació, tinc el gust de donar la paraula a l'Honorable Conseller senyor Alavedra.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA : Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, senyor Padullés, li prego que transmeti al President del seu Grup que, entre altres coses, m'havia de quedar per donar resposta a aquesta interpellació.

Vostè formula una interpellació genèrica sobre la biomassa i, després, entra en el detall d'un tema que està simplement en estudi, sobre la central de Cercs. Miri, sobre el tema de la biomassa, com vostè diu, sorgeix, dins l'estudi de diversificació de fonts energètiques, com a conseqüència de la crisi de l'energia del 1973, i la Generalitat ha fixat els seus objectius en el tema de la biomassa en un document que vostès coneixen, que és el *Llibre blanc de l'energia*, publicat el desembre del 1981, i la revisió o l'actualització, que fou feta el 1985.

Hi ha unes actuacions que van en la línia del coneixement dels recursos, estudis de quantificació del recurs energètic i d'avaluació del potencial d'aprofitament. Hi ha unes actuacions d'informació i de divulgació, publicacions tècniques cap als diversos sectors d'aplicació i la creació del servei d'informació i d'assessorament en energies renovables, que dona informació, també, sobre el tema de la biomassa a tots els empresaris, a tots els col·lectius, a tots els organismes locals que ho volen

conèixer. S'han fet també unes instal·lacions de demostració, instal·lacions-pilot que mostren la viabilitat d'aprofitament de les diverses tecnologies. I, després, hi ha el marc legal i financer —com no podia ser menys—, que preveu la creació de normatives per a la diversificació energètica.

En el pla més estrictament concret de l'aprofitament energètic de la biomassa, s'ha elaborat un pla d'aprofitament dels recursos energètics de biomassa que emmarcarà les línies generals d'actuació en els propers anys; s'han divulgat entre el públic les possibilitats d'aprofitament de la biomassa; s'ha publicat el llibre *Utilització de residus de fusta com a combustible industrial*, i, concretament, s'han avaluat els recursos de biomassa a Catalunya.

Jo li voldria dir que tot això ha donat uns resultats concrets, i és l'existència de vuitanta-tres empreses que utilitzen biomassa com a combustible, a Catalunya : vint-i-una del ram de la fusta, quatre del sector tèxtil, vuit del sector paperer, divuit del sector de l'alimentació, dues del sector químic, dues de la pell i adobs, set del suro, i vint-i-una de les empreses de materials de la construcció. Per tant, veiem, de més a més, com hi ha unes indústries que utilitzen aquesta font d'energia.

Vostè ens parlava de l'acció que han fet alguns països escandinaus —em penso que citava concretament Suècia— i que han arribat a significar un percentatge important del consum d'energia. Nosaltres creiem que la substitució energètica per biomassa en les indústries pot arribar a significar molt ràpidament, en el consum final d'energia en el sector industrial, un 3%. Són uns objectius més modestos, però anem en aquesta línia, i creiem que és un camí en el qual es pot fer molt.

Hi ha uns acords en aquest aspecte, entre la Direcció General d'Energia —que, òbviament, té la responsabilitat principal del tema quant a noves energies—, la Direcció General del Medi Rural —perquè, com vostè deia molt bé, afecta els boscos, l'ecologia de Catalunya— i la Diputació de Barcelona. S'ha donat suport a la creació d'una associació de fabricants de residus forestals per vetllar per la qualitat d'aquests residus, i regular el mercat de manera que s'asseguri un subministrament a preus interessants per als compradors i venedors.

Nosaltres estem en aquests moments estudiant la possibilitat de fer una norma per tipificar aquest tema dels residus forestals i de la biomassa, per evitar, efectivament, que tot això vagi per uns camins que s'escapin del camp estricte de la regulació.

Aquestes són les grans línies quant a la política de biomassa : unes realitzacions concretes, que són les empreses que ja la utilitzen, i uns objectius de, realment, impulsar la biomassa com a font diversificada d'energia.

El tema de Cercs. Vostè ha citat una sèrie de dades que formen part encara de l'estudi, un estudi que no està aprovat d'una manera definitiva, i que significa una inversió molt gran —com vostè deia molt bé—, que pot significar la creació, segons els nostres estudis, de dos-cents nous llocs de treball, i vostè sap que tenim un possible problema de diversificació de llocs de treball en el Berguedà. Jo li recordaré quina és la nostra política, la que el Departament pretén en el Berguedà : és continuar amb l'activitat minaire del carbó. Aquesta voluntat de continuïtat, evidentment, la teníem pensant que Carbons de Berga —que ja ha reduït part del personal per una política de pre-jubilacions i d'indemnitzacions— l'hauria de continuar reduint molt més, però en aquests moments, nosaltres, a través

de l'empresa Lluís Marià Vidal, del Departament d'Indústria, hem realitzat unes investigacions a Saldes, n'inciem unes altres a Vallcebre, i els resultats són sorprenentment bons. És a dir, es troba un carbó de molt millor qualitat, de més fàcil explotació i de millor rendibilitat. Per tant, nosaltres estem reconsiderant, realment, d'impulsar la mineria del carbó, i, per tant, tota aquella disminució tan gran de personal de Carbons de Berga, l'estem qüestionant a la vista dels resultats concrets de la investigació i a la vista del plantejament que facin grups empresarials per poder explotar aquests descobriments, diguem-ne, el resultat d'aquestes investigacions. Replantejaments que, fins i tot, podrien afectar la mateixa FECSA, a la vista dels resultats de les investigacions.

Per tant, per això li dic que aquest tema és un tema que està en aquests moments en suspens, però el projecte de biomassa per al Berguedà tenia una finalitat, que era crear llocs de treball alternatius —dos-cents, se'n preveien—, i té una altra finalitat, de tipus ecològic : no es tractava de substituir el carbó per biomassa, sinó d'afegir, en la combustió de la central, dosis adequades —i això els tècnics ens dirien exactament quines— de biomassa, només a efectes, no de substituir el carbó, sinó de baixar enormement els índexs de contaminació emesos.

Sembla que el carbó d'aquella zona —el que s'està trobant ara, no tant—, però el carbó té un contingut en sofre importantíssim, que d'aquí ve la seva baixa rendibilitat, i, aleshores, hi ha un problema de contaminació. És a dir, allà ens trobem amb un problema de continuïtat de l'activitat de la mineria del carbó, pensant en els llocs de treball, i, després, un problema de contaminació, i la biomassa ens permetia de resoldre la creació de llocs de treball i de baixar la contaminació emesa. I aquest era el nostre projecte, i aquest és encara el nostre projecte, però, en aquests moments, jo no li puc avançar més temes concrets de qui ho farà, de qui ho explotarà; en tot cas, ho pas-sàriem al sector privat, amb el control i el recolzament de la Generalitat, hi hauria un grup o grups empresarials interessats, però jo li voldria dir que tot aquest tema ve molt determinat per un altre resultat que hem de tenir immediatament i que ens portarà a prendre la decisió adequada, que és realment com continua la mineria del carbó en el Berguedà, amb les noves explotacions que s'hauran de fer i amb la qualitat que en contingut de sofre tingui el carbó trobat.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : L'Illustre Diputat vol tornar a intervenir? *(Pausa.)*

El Sr. PADULLÉS : Senyor President, senyor Macià Alavedra, no pateixi, que el President del meu Grup no li dirà res perquè vostè està complint la seva feina, que és venir aquí a respondre una interpellació que li fa un diputat del Parlament de Catalunya.

Quan nosaltres el critiquem és perquè vostè fa coses que no ha de fer, que és contestar en lloc del President de la Generalitat, que no ho fa mai. I deixem de banda aquest tema, que l'hem discutit abans, i anem al tema de la biomassa.

Jo li agraeixo la seva intervenció; jo crec que ha estat aclaridora perquè les dades que jo li donava són les dades que, diguem-ne, es comenten per part de la gent que treballa en la mineria i tal, i hi havia no només la imatge que s'està en una fase d'estudi, sinó que això està ja bastant concretat —i per això són xifres concretes les que jo he citat— en una actuació

valenta de la Generalitat en aquest, per exemple, plantament, destinant 390 milions de pessetes al plantament de «xoperes»; penso que aquesta és una actuació que determinaria que la Generalitat està interessada en aquest projecte i que, per tant, és viable.

Per tant, recollint el que vostè deia, estem en una fase d'estudi. Això no garanteix els llocs de treball, i, evidentment, això no substitueix el carbó en la central tèrmica de Cercs, com vostè molt bé ha dit.

Per tant —i a més a més ja planteja que, com a màxim, això significaria un 3% de l'energia que es consumeix a Catalunya, etcètera—; per tant, recollides aquestes dades, ens hem de resituar : estem en una fase d'estudi, veurem el que es dona i tal, i, evidentment, jo coincideixo amb vostè que aquesta trobada que s'ha fet a través d'investigacions de noves vetes de carbó que permetrien tirar endavant la mineria del carbó, podria perfectament deixar de banda tot aquest projecte.

L'única pregunta que jo li faria per acabar —i, en tot cas, si després fem una moció, ja en podrem parlar—, què s'ha gastat la Generalitat fins ara, en aquests moments, en aquest tema?

Gràcies. Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol tornar a intervenir? *(Pausa.)*

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA : Senyor President, molt breument; si el Diputat interpellant no m'hagués fet la pregunta final quasi no hauria hagut d'intervenir, perquè estava totalment d'acord amb el que havia dit. La Generalitat s'ha gastat uns diners en la investigació, però ha rebut ajuts de l'Administració central en la investigació de la mineria del carbó —Saldes i Vallcebre—, i, quant a la biomassa, de moment la Generalitat no ha compromès absolutament cap diner, només els diners d'algun viatge que s'ha fet d'estudiar el tema a Suècia, però són mínimes les despeses que s'han fet. No hi ha despesa, per tant, en el projecte de biomassa actualment per part de la Generalitat.

Gràcies, senyor President.

Interpellació al Consell Executiu sobre els serveis de nefrologia i els malalts renals

El Sr. PRESIDENT : Passarem ara al debat de les interpellacions que havíem posposat momentàniament. La primera que pertoca és la que fa al Consell Executiu sobre els serveis de nefrologia i els malalts renals l'Illustre Diputat senyor Pere Ayguadé, del Grup Socialista, a qui tinc el gust de donar la paraula. *(Pausa.)*

El Sr. AYGUADÉ : Senyor President, senyores i senyors diputats, substanciar aquesta interpellació és motivat per una realitat que es va produint en el conjunt de les terres de Catalunya en aquelles persones que es troben en una situació que per descriure-la s'ha de viure, que són aquelles persones que tenen greus deficiències renals.

Aquelles persones que es troben en aquesta situació, han de viure, d'alguna manera, dependents d'una màquina. Diverses vegades al mes han d'anar o bé a casa seva, en poquíssims casos, però la gran majoria de vegades a hospitals qualificats i a centres de diàlisi a realitzar tot un procés que produeix en la persona greus problemes físics i psíquics. Per a aquestes perso-

nes, la qualitat de vida es redueix d'una manera considerable. Es pot dir que respecte a la resta de ciutadans passen a ser ciutadans de tercera.

Aquests malalts han d'anar a centres públics o privats per realitzar el conjunt de funcions per conservar la seva salut. La situació dels serveis en aquests centres públics i privats, com ha estat denunciada en diferents ocasions, és altament deficitària; així, podríem citar molt concretament a Lleida el cas de molts malalts renals que, no havent-hi lloc en els hospitals públics, són desviats cap a una clínica privada, on, d'una manera reiterada, s'han denunciat procediments tercermundistes.

Per una altra part, els mateixos afectats han denunciat que els serveis dels centres públics, en aquest cas de l'Arnau de Vilanova, si bé mantenen un tracte personal dels tècnics a disposició dels malalts realment magnífic, són pocs, estan infrautilitzats, i en alguns casos i en alguns moments, concretament durant la nit i durant els dies de festa es produeixen absències absolutament injustificables.

Per una altra part, cal dir que una altra entitat pública, la Diputació de Lleida en el seu Hospital Provincial, va crear i dotar de tota una infraestructura que costa unes quantes dotzenes de milions de pessetes per poder atendre aquells malalts renals que fins ara no podien ser atesos per l'Arnau de Vilanova i eren desviats cap a la clínica privada abans citada. L'Hospital Provincial de Lleida compta amb unes instal·lacions, segons els responsables del mateix ICS que ho han fet públic, amb una infraestructura immillorable, tant a nivell tècnic com a nivell de mitjans. Només cal que l'Institut Català de la Salut es doti de les persones qualificades i adients per posar-lo en marxa, per aconseguir que aquest centre no estigui, com en aquests moments està i des de fa més d'un any, aturat. Vuit aparells de ronyons artificials des de fa més d'un any estan aturats, quan persones amb greus deficiències renals són desviades cap a les clíniques privades, en aquest cas, cap a una clínica privada on s'ha denunciat reiteradament una utilització dels sistemes absolutament inqualificable.

El mateix gerent dels Serveis Sanitaris de Lleida, el senyor Estudillo, anunciava, amb data del 9 d'agost, que el centre de diàlisi de l'Hospital Provincial de Lleida funcionaria aquest octubre; som al mes de desembre: el centre de diàlisi continua aturat. Algunes associacions i alguns malalts continuen denunciant un tracte que no correspon a un país avançat, a un país com Catalunya, que vol ser abanderat del progrés i de la modernitat.

Senyores i senyors diputats, he presentat aquesta interpellació que per diferents circumstàncies se n'ha anat retardant la substanciació en aquesta Cambra per intentar aclarir a la Cambra quina és la posició de l'ICS, d'aturar la utilització d'uns serveis que millorarien considerablement els serveis de nefrologia a les terres de Lleida, però també, tenint en compte que aquest exemple que succeeix a les terres de Lleida només és un botó de mostra del que segurament succeeix a la resta de Catalunya.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable Conseller de Sanitat té la paraula per contestar. *(Pausa.)*

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL (Josep Laporte): Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, senyor Ayguadé, podríem parlar

molt de temps de la problemàtica dels malalts d'insuficiència renal terminal. Jo estic totalment d'acord amb vostè, senyor Ayguadé, que la situació d'aquests malalts és preocupant, preocupant per a ells mateixos i preocupant per al conjunt de la societat, fent constar, no obstant, que la situació d'aquests malalts ha millorat d'una manera radical en el transcurs dels darrers anys, i, especialment, dels dos darrers decennis. El senyor Ayguadé sap prou bé —com la immensa majoria de diputats d'aquesta Cambra— que aquesta era una situació indefectiblement mortal fins fa no pas massa temps, i que han estat, en primer lloc, els grans esforços dels especialistes i els progressos que la ciència mèdica i el conjunt de la sanitat ha fet el que ha canviat totalment el pronòstic d'aquests malalts. En primer lloc, perquè, per fortuna, hi ha una terapèutica que en podríem dir substitutiva de la funció renal, que és el que en diem el ronyó artificial, i que els permet una supervivència amb unes mancances, amb unes dificultats, essent realment esclaus de la màquina, a la qual han d'anar generalment tres vegades per setmana, però que els permet de sobreviure en espera d'un futur millor, futur millor i de vegades solució definitiva quan es pot aconseguir, per a un d'aquests malalts, un trasplantament renal.

I en aquest sentit, senyor Ayguadé —després, en tot cas, ja en parlarem més extensament—, sí que li puc dir que Catalunya, en aquest sentit, no en tots els aspectes de la sanitat, en molts, i d'una manera molt especialment en aquest, Catalunya és un país abanderat i que els paràmetres nostres, de la sanitat catalana, del conjunt de la sanitat catalana pel que fa al tractament de la insuficiència renal terminal, tant des del punt de vista substitutori per mitjà de la diàlisi com per mitjà del trasplantament, estem al davant de tot, ens podem comparar amb qualsevol altre país avançat d'Europa.

Anem ara, de tota manera —després, en tot cas, ja insistirem sobre aquests temes generals—, al que deia el senyor Ayguadé sobre Lleida. Efectivament, senyor Ayguadé, a Lleida hi tenim en aquests moments 105 malalts amb diàlisi; 48 a l'Hospital Arnau de Vilanova; 57 a la Clínica Renal; un amb diàlisi domiciliària; 4 malalts que es desplacen a Igualada, i un que per altres motius que no fan al cas, perquè hi ha altres factors patològics, es desplaça a Barcelona.

Aquesta atenció a Lleida, doncs, es cobreix en part a l'Hospital Arnau de Vilanova, on sempre hi ha metges amb presència física a l'Hospital, si més no al servei d'urgència, metges que tenen una àmplia experiència en diàlisi, i un nefròleg localitzable d'una manera permanent, i dins l'any que ve, a més a més, es preveu la dotació d'un servei de nefrologia dintre del mateix Hospital, amb una plantilla de cinc nefròlegs i hi haurà aleshores guàrdies amb presència física d'un nefròleg. El fet que en el moment actual, ho repeteixo, no hi hagi un nefròleg permanentment de guàrdia però hi hagi un metge de guàrdia a urgències, garanteix totalment la qualitat assistencial d'aquest Hospital, que jo crec que el mateix senyor Ayguadé no ha posat en dubte.

Hi ha, a més a més, la Clínica Renal de Lleida. Res d'inqualificable, senyor Ayguadé. La Clínica Renal de Lleida està sotmesa, no cal dir-ho, als nostres controls; funciona des de l'any 1984 i ho fa amb uns nivells de qualitat absolutament correctes, i està lligada a l'ICS, com altres centres privats de Catalunya en conjunt, atesa la insuficiència actual dels centres propis,

a través d'uns convenis amb els quals s'intenten d'assolir tant els objectius assistencials com la millora de la diàlisi domiciliària i lluitar contra la llista d'espera del trasplantament.

I, finalment, és cert, des del punt de vista de Lleida, que la Diputació Provincial ha construït, en conveni amb l'ICS, dintre de l'Hospital Provincial de Lleida, un servei per tal de prestar també diàlisi. No hi ha dubte que això està fet, i em sembla que el senyor Ayguadé mateix ja ho ha dit, en col·laboració estreta amb l'Institut Català de la Salut, que n'ha promogut la creació, ha participat en l'elaboració del seu pla comptable i ha procedit a la formació adequada del personal d'infermeria que ha de prestar servei en aquest centre.

S'ha elaborat, amb aquest motiu, un acord marc entre l'ICS i la Diputació de Lleida, per tal d'assegurar el funcionament mixt del centre, per part de l'ICS i per part de l'Hospital Provincial, i en l'actualitat el projecte de conveni s'ha passat a la Diputació, que ja hi ha formulat les esmenes corresponents, i falta signar l'acord, cosa que es farà de manera immediata, per tal que pugui començar a funcionar la clínica renal, aquesta de l'Hospital de Lleida, de l'Hospital Provincial de Lleida. Durant el mes de novembre passat, a més a més, s'ha nomenat un nefròleg de plantilla per a l'Hospital Arnau de Vilanova, que es responsabilitzarà també de la direcció del centre de diàlisi de l'Hospital Provincial. Aquesta plaça momentàniament és ocupada per l'adjunt que va guanyar una plaça a l'Hospital General de la Vall d'Hebron de Barcelona i que ha estat enviat en comissió de serveis a l'hospital de Lleida per tal de complir aquesta missió. I aquesta mesura, senyor Ayguadé, s'ha pres per tal d'accelerar la posada en marxa del centre, del centre de l'Hospital Provincial, ja que cap nefròleg capacitat ha volgut ocupar o ha sol·licitat ocupar l'esmentada plaça, que hauria de ser, de moment, amb caràcter provisional.

Aquesta, i evidentment no cap altra, ha estat la causa que no s'hagi disposat fins ara d'un responsable mèdic del centre de diàlisi. D'aquesta manera és de preveure que, efectivament, en lloc de l'octubre com en el seu dia va dir el senyor Estudillo, gerent de l'Hospital Arnau de Vilanova, dintre el mes de gener de l'any 1988 podrà finalment entrar en funcionament el centre de diàlisi de l'Hospital Provincial, amb el compromís, per part de l'ICS, de derivar-hi prioritàriament els malalts que no pugui atendre l'hospital propi, Arnau de Vilanova. Així, en la seva fase inicial es preveu que 36 malalts renals passaran a ser dialitzats a l'Hospital Provincial, i que el centre servirà, a més a més, per tal de poder fer l'educació dels malalts per a la diàlisi domiciliària —cosa que estem promocionant a tot Catalunya—, i es disposarà, a més a més, en aquest centre d'un gabinet d'atenció psicosocial per a tots els malalts renals de Lleida, que actuarà de manera coordinada amb els caps de Salut Mental de la xarxa comarcal de la mateixa Diputació.

Moltes gràcies, senyor President. Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : L'Illustre Diputat vol tornar a intervenir?

El Sr. AYGUADÉ : Senyor President, senyores i senyors diputats, senyor Conseller, m'hauria de sentir enormement satisfet amb la seva resposta, i ho dic amb tota la claredat, i ja no hauria de tornar a intervenir.

Si el compromís del senyor Conseller és que immediatament es posarà en marxa el centre d'hemodiàlisi de l'Hospital

Provincial de Lleida, jo em sentiria extraordinàriament satisfet. Si, a més a més, es dota del conjunt de persones qualificades, com vostè s'ha compromès davant d'aquesta Cambra, i que s'ha dotat d'una forma provisional del conjunt de persones per portar a terme un servei que és important per als malalts renals, jo també m'hauria de considerar satisfet, i me'n considero. Vull esperar de vostè el compliment d'aquest compromís davant d'aquesta Cambra, i el vull esperar ara, perquè s'ha fet davant d'aquesta Cambra, però vostè ha d'entendre que haig de tenir també els meus dubtes i manifestar-los davant la Cambra, perquè és des de fa mesos i setmanes que s'ha reiterat la immediatesa de la posada en marxa d'aquest centre. I també li voldria manifestar que aquest Diputat no és una persona coneixedora amb profunditat dels temes de sanitat o d'altres qüestions que no corresponguin als temes que li són específics, però sí que li voldria dir que, abans de fer la interpellació, he parlat amb els malalts renals de les terres de Lleida; he visitat els serveis amb els quals es donava el servei de nefrologia i d'hemodiàlisi; he estat en el servei d'urgències i he acompanyat un malalt a l'Arnau de Vilanova una nit, des del lloc a on s'havia fet l'hemodiàlisi fins al lloc on hi han les urgències. Li puc assegurar que aquest trajecte és un calvari.

Senyores i senyors diputats, he perdut hores en aquest tema. No hi entenc gran cosa, perquè no sóc un tècnic qualificat en sanitat, però com a persona li puc assegurar que hi entenc moltíssim, perquè he vist patir unes persones amb un tracte —no precisament a l'Arnau de Vilanova, sinó en una clínica privada—, absolutament inqualificable. Cregui'm, senyor Conseller, i, si no, parli també amb els interessats. No es pensi que en aquesta intervenció el què vull fer-li és una crítica, a vostè. Vostè no és en aquest cas el causant d'aquesta situació; vostè pot ser el responsable, però no és el causant d'aquesta situació. En la seva mà està solucionar-la. Amb el compromís que vostè ha expressat en aquesta Cambra, tinc la seguretat que se solucionarà de gran manera, la qual cosa m'omple de satisfacció. Li haig de dir que espero el compliment d'aquest compromís i, a la vegada, dir-li i demanar-li que tingui molt en compte que a Lleida hi ha personal altament qualificat, en l'Arnau de Vilanova, en l'Hospital, per realitzar més trasplantaments dels que en aquests moments s'hi assignen, ja que es desvien normalment —segurament per una qüestió lògica, però, en aquest cas, jo crec que podria ser perfectament rectificada— cap a hospitals de tipus A, mentre que l'Arnau de Vilanova, sembla ser de tipus B. De totes maneres, la necessitat de solució definitiva per als 105 malalts que estan en llista d'espera a les terres de Lleida significaria la possibilitat d'augmentar també les dotacions de trasplantaments a l'Arnau de Vilanova.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol tornar a intervenir?

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL : Amb molt de gust i molt breument, senyor President. Jo celebri que el senyor Ayguadé hagi rebut d'una manera positiva les meves manifestacions, en les quals em reafirmo en aquests moments. El programa de tractament d'insuficiències renals, senyor Ayguadé —jo no li demano que vostè entengui en coses que no té per què entendre—, és un programa absolutament prioritari per al nostre Departament i hi

estem fent esforços extraordinaris.

Jo també li vull dir encara dues coses més : una, que no es pensi —nosaltres farem tot això que hem dit, òbviament—, que la posada en pràctica d'aquest disseny que li he explicat resolgui definitivament els problemes. Els problemes psíquics moltes vegades d'aquest tipus de malalts són comprensiblement molt freqüents i, de vegades, molt durs, i això sigui on sigui on es faci la diàlisi i per ben tractats que estiguin, senyor Ayguadé. I per això, entre altres coses, li he dit que hi havia també a punt d'entrar en funcionament un gabinet per tal d'atendre les necessitats d'atenció psíquica dels malalts que fan la diàlisi renal; això per un cantó.

L'altre aclariment que li volia fer era el relatiu als trasplantaments. Miri, senyor Ayguadé, l'any 79 a Catalunya es varen fer 40 trasplantaments renals, és a dir, aproximadament 7, escassament, per milió d'habitants. L'any 1986 es varen fer a Catalunya 278 trasplantaments renals, exactament 46,3 trasplantaments per milió d'habitants. No hi ha cap altre país d'Europa, que hagi atès un índex tan elevat de trasplantaments renals. I, gràcies a aquesta activitat i a l'esforç de tots —el mèrit òbviament no és meu, sinó de tots els equips de trasplantament que ho fan—, nosaltres aconseguim des de fa dos o tres anys que les llistes d'espera més aviat tendeixin a disminuir, quan fins aleshores s'havien anat incrementant cada vegada més. I el tant per cent d'assistència, a través de la diàlisi, del conjunt de la població catalana és també dels més alts de tot Europa. Tenim set unitats de trasplantament renal, actualment; una d'elles infantil, l'Hospital Infantil de la Vall d'Hebron, en aquest cas no hi ha llista d'espera, els nens que necessiten la intervenció poden accedir d'una manera directa i gairebé immediata a la pràctica del trasplantament; en els adults el tema és molt més complicat —jo, ara no m'hi detindré. Tenim sis equips més que ho fan, però, senyor Ayguadé, li he de confessar que en els moments actuals no està dins dels nostres càlculs ni dins de les nostres possibilitats immediates, per molts motius, d'incrementar el nombre de centres de trasplantament. S'han incrementat els centres d'extracció, i l'Hospital Arnau de Vilanova és un d'ells, amb personal adequat per fer l'extracció dels òrgans, però dintre la planificació general de Catalunya no resultaria ni prudent ni rendible, atès que la població que atén l'Hospital Arnau de Vilanova no és suficient per fer un centre de trasplantament que funcioni bé —segons paràmetres internacionals, necessita un milió de persones—, per tant, no és de preveure que en els moments actuals, i almenys en un futur molt immediat, posem en marxa una unitat de trasplantament pròpiament dita a l'Hospital Arnau de Vilanova.

Però jo estic segur, malgrat això, que, a part de les moltes coses que hem fet, seguirem progressant en aquest terreny i que el problema particular de Lleida, que és el que interessa a l'Illustre senyor Diputat interpellant, quedarà resolt amb les limitacions a què abans he fet referència.

Moltes gràcies.

**Interpel·lació al Consell Executiu
sobre els cinturons de Barcelona
i de les ciutats de la seva conurbació**

El Sr. PRESIDENT : Passem ara a la interpel·lació al Con-

sell Executiu sobre els cinturons de Barcelona i de les ciutats, de la seva conurbació, que formularan els Diputats Il·lustres senyors Rafael Madueño i Jordi Parpal i les Diputades Il·lustres senyores Rosa Barenys, Pilar Ferran i Àfrica Lorente, a algun dels quals dono la paraula per a la intervenció.

El Sr MADUEÑO : Senyor President, senyores i senyors diputats, aquesta interpel·lació neix d'una realitat territorial i no des de la legítima aspiració partidista. La necessitat de vies de comunicació intermunicipal entre els pobles que formen l'àrea metropolitana, entre els pobles que formen la capitalitat de Catalunya, és una realitat inqüestionable i que ningú s'atreveix a discutir la seva necessitat. És una reivindicació que neix des de baix; no és la intenció d'un grup o d'un partit, és una realitat social que respon a un problema que pateixen diàriament milers i milers de ciutadans.

És per això, que aquesta interpel·lació, segur que amb diferent discurs i amb diferents paraules, però segur que amb el mateix objectiu podria subscriure qualsevol partit o qualsevol grup. És per tant, una reivindicació, una aspiració que neix del territori, sentida pels ciutadans, des dels sindicats als empresaris, des de les associacions de veïns, als clubs esportius, des dels alcaldes de tot els municipis fins als diputats que estan asseguts aquí a dreta i esquerra de l'hemicicle.

Hi ha qui pensa que aquesta aspiració neix perquè a Barcelona s'organitzen els Jocs Olímpics. Qui digui això, segur que no viu aquí. Aquesta aspiració neix de la realitat quotidiana i respon a un problema històric; àdhuc en èpoques poc democràtiques d'aquest país, les institucions d'aquella època van buscar-li una solució. El 1976 la Corporació Metropolitana i el MOPU signaven un acord per fer els cinturons de ronda de Barcelona, i precisament quan vam aconseguir els traspasos a la nostra Generalitat, també es va considerar oportú recollir en un article, i no en l'annex de carreteres, precisament la construcció dels cinturons de ronda.

Una aspiració tan sentida compartida per tanta gent, una inversió de tal envergadura, necessitava un govern que assumís la responsabilitat política i a la vegada la col·laboració de totes les institucions estatals, autonòmiques i locals per tirar endavant una operació que supera els 100.000 milions de pessetes de 1987. Per tant, era aquest un acord històric esperat, la realització dels cinturons, de la seva totalitat són d'aquells acords que necessiten el recolzament de tothom, són d'aquells acords que s'han de prendre per consens perquè no beneficien un govern o un partit, sinó perquè beneficien milions de ciutadans. Però, de nou, de nou s'ha desaprofitat una oportunitat històrica i finalment s'ha arribat a un acord parcial, sense consens i insatisfactori, per no dir totalment injust amb una gran part del territori, com veurem després; un acord imposat per les necessitats legítimes d'una ciutat organitzadora dels Jocs Olímpics, per un acord que no ha contemplat el territori en la seva globalitat. Fer un cinturó del litoral és necessari per als Jocs Olímpics, però també per a la circulació i la vertebració del territori, abans i després dels Jocs Olímpics. Els Jocs Olímpics són l'excusa; la via de comunicació, una necessitat de passat, de present i de futur. Aquest cinturó sembla que sí que es farà, el cinturó del litoral, en la seva totalitat, en la seva totalitat, per la voluntat de col·laboració entre el MOPU, l'Ajuntament de Barcelona i la Corporació Metropolitana. I el segon cinturó, qui l'ha de fer? Com l'han de fer, sencer o a trossos, senyor

Conseller? De la Trinitat a la Diagonal, ara, i de la Diagonal al Prat, després del 93? I de la Trinitat a Montgat? Quan s'ha de fer? Qui l'ha de fer? L'ha de fer el Govern de la Generalitat o l'ha de fer el MOPU?

Aquests dies ha aparegut públicament aquesta situació com si fos un problema de competències. Qui té la competència i, per tant, a qui toca acabar el segon cinturó? Nosaltres pensem que aquest problema de les competències, és un fals problema per retardar la construcció del segon cinturó en la seva totalitat.

Políticament és difícil d'explicar que el Govern de la Generalitat digui que la competència sobre cinturons de l'àrea metropolitana no és seva. Primer, perquè ho diu l'Estatut: «les carreteres que circulin íntegrament pel seu territori són competència exclusiva de la Generalitat». I no es pot dir que la inversió més important i que afecta més catalans no és una carretera, no es pot dir que els cinturons de ronda són un carrer municipal qualsevol; això no es pot dir, i espero que no es digui, però jo ho he sentit.

Segon, perquè el decret de traspasos ho diu molt clar: «La Generalitat de Catalunya» —llegeixo literalment— «se subroga en els drets i obligacions de l'Estat en el conveni subscrit entre el MOPU i la CMB per al «finançament» i gestió dels cinturons de Barcelona». I tercer, perquè un govern, el Govern de Catalunya, no pot defugir les seves responsabilitats davant d'un dels problemes més greus de Catalunya. Un govern que governa no pot amagar el cap sota l'ala dient: «això no és competència meua», quan estan afectats directament el 50% dels catalans i indirectament la quasi totalitat.

Per què ha de defugir aquesta competència quan en aquesta Cambra no pensem de sentir que Madrid ens pren allò i això, quan no pensem de sentir també que Madrid sempre ens ho agafa tot, que tenim traspasada una competència, aquesta competència tan important com és la dels cinturons, i que no es vol assumir? Això, realment, no s'entén. Un acord que podia haver estat històric, senyor Conseller, ha resultat un acord insatisfactori i desigual; insatisfactori perquè no s'ha contemplat Barcelona com a capitalitat on viu el 50%; no s'ha contemplat la necessitat de comunicació de l'àrea metropolitana com a eix nuclear de Catalunya. S'ha volgut reduir una solució cabdal a un problema local d'una ciutat qualsevol, i això és fals, perquè la solució adoptada de fer a pedaços el segon cinturó, de no acabar l'anella dels cinturons, no és bo ni per a Barcelona, no és bo per a les ciutats del voltant ni és bo per a Catalunya.

I és desigual, perquè qui té la competència i la responsabilitat política ha fet una aportació minsa dels 66.706 milions que finalment s'ha decidit invertir, el Govern de la Generalitat n'aportarà una quarta part, és a dir, 15.600 milions de pessetes, i qui es farà càrrec del major esforç financer, com sempre sol passar, serà l'Administració local, és a dir, l'Ajuntament de Barcelona, amb 26.500 milions de pessetes. Però desigual també perquè deixa fora de l'acord dues parts importantíssimes del territori, es fa el cos però no es fan les potes; no es fa la pota del Baix Llobregat, que es farà —ja ho veurem— després del 1993, i no es fa tampoc la pota de la Trinitat a Montgat, que, a més a més, no figura en cap, en cap dels convenis. És, a més a més, d'un conveni incomplet, que se li fa el cos i una pota, a partir del 93 serà un conveni coix.

(El M. H. Sr. President s'absenta del Saló de Sessions i l'I. Sr. Vice-president Primer el substitueix en la direcció del debat.)

Tot això, que és molt important, entraria en la típica polèmica en què vostès es mouen sempre molt, que no ho fem perquè no tenim diners o perquè no ens arriben les peles de Madrid. Però ara parlem de les pessetes de què han disposat vostès aquest any que han tingut les competències. Vuit anys són suficients per poder copsar la voluntat política d'incidència en el territori. De com i on s'han invertit els pressupostos de carreteres de la Generalitat. He de manifestar-li que, les xifres que ara comentaré, les vaig haver de repassar diverses vegades. De tan brutals com van sortir, pensava que no eren certes. I pensí que un ja està una mica curat d'espants, pensí que per fer aquesta interpellació vaig haver de deixar, per uns moments, una altra Comissió on surten uns nombres molt gruixuts, la Comissió del Joc. Bé, si al meu amic Josep Maria Sala se li va trencar la calculadora calculant els beneficis que van a butxaques privades i estrangeres, a mi se'm va trencar l'ànima quan vaig veure la misèria que vostès han invertit a Barcelona, al Barcelonès Nord, al Maresme i al Baix Llobregat, és a dir, on viu més del 50% de la població. I no són paraules, ara li ho demostraré.

Malgrat que estava estudiant... (*S'encén el llum que indica que el temps d'intervenir s'acaba.*) Veig que se m'encén... Si tinc la benvolença del President...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Il·lustre Diputat, faci-ho molt breument perquè tingui en compte que resten moltes interpellacions a substanciar aquest matí i seria bo que ho poguéssim fer aquest matí. Per tant, li agrairia que ho resumís en un minut, un minut i mig.

El Sr. MADUEÑO: Molt agraït, llavors privaré el Conseller de les xifres, però si puc li'n faré algunes, les que més ràpidament puguin sortir. És a dir, dels 65.000 milions de pessetes que vostè ha disposat o disposarà, perquè també he calculat el 1988, 66.225 milions de pessetes que vostè ha pressupostat, ha pressupostat per al Barcelonès Nord —i vaig agafar la meua zona, perquè és la que més directament m'afecta— vostè ha invertit 286 milions de pessetes, és a dir, el 0,44%, és a dir, el tros on no es farà segon cinturó, vostè ha invertit el 0,44%; on viuen més de 400.000 persones.

Però, és que pensa rectificar? No pensa rectificar perquè per a l'any que ve vostè pressuposta 6,9 milions de pessetes, el 0,06 del Pressupost, i és evident que no només ha estat el Barcelonès Nord, en vuit anys, res; de cara al futur, res, i, a més a més, sense la pota del segon cinturó, en una zona on viuen 400.000 persones, castigades, com vostè sap, per un urbanisme depredador, per una manca d'ordenació del territori, i per una situació d'atur escandalosa i que realment esperava, d'aquestes inversions, per a una reactivació, i d'aquí que els empresaris i els sindicats hagin demanat que es faci aquesta opció del segon cinturó. I, per acabar, només li vull dir que no només és en el Barcelonès Nord, en tota la zona de l'àrea metropolitana vostès han castigat igualment el territori; per tant, han donat, de 65.000 milions de pessetes, un 6%, que són uns 4.000 milions de pessetes. Ni el que ha invertit, senyor Conseller, la Corporació Metropolitana, que, sense tenir competències sobre carreteres, ha invertit a la vora de 7.000 milions de pessetes. I lamento no tenir més temps per explicar-li-ho amb més contundència, perquè tinc les dades i les posaré a la seva disposició.

I acabo dient una cosa, que no es pot —crec jo— defugir la responsabilitat de la construcció del cinturó en la seva totalitat, en un moment que crec que tothom està d'acord. No aprofitar

aquesta situació que tothom recolza, que tothom està d'acord que s'ha d'impulsar això, el Govern de la Generalitat, el Govern de què vostè forma part agafi políticament i prengui l'opció política de tirar endavant un projecte que té al darrere tot aquest suport, vostès tenen la responsabilitat que això no es porti a la pràctica. I és per això que nosaltres demanem que reflexionin, demanem que, realment, després de totes les discussions que hi ha hagut, vostès rectifiquin, rectifiquin perquè ho necessita el país i ho necessita aquesta part del territori que vostès, en l'actuació passada, han castigat tan durament, i crec que aquest país, realment, no es mereix aquesta actuació.

Gràcies, senyor President.

**Interpel·lació al Consell Executiu
sobre els cinturons de Barcelona
i de les ciutats de la seva conurbació**

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Tenint en compte que el proper punt de l'ordre del dia és una interpellació també —i el tema és el mateix— acumularíem aquestes dues interpellacions i, per tant, aquesta Presidència invitaria l'Il·lustre Diputat representant del Partit Socialista Unificat de Catalunya, senyor Màrius Díaz, a fer la corresponent interpellació.

Moltes gràcies. Té la paraula l'Il·lustre Diputat.

El Sr. DÍAZ : Moltes gràcies, Honorable President, senyores i senyors diputats, voldria donar, per començar, unes dades que el meu il·lustre predecessor m'acaba de donar, m'ha donat, perquè no tenia temps, i com que espero que a mi me'n sobri una mica... Aquesta comarca té 405.000 habitants, la població activa són 155.000; d'aquests 155.000, treballen 105.000 i 50.000 estan a l'atur. Senyors, aquesta comarca té 50.000 homes i dones aturats. I d'aquests 105.000 que treballen, 63.670 treballen fora del seu municipi.

Fa uns dies vam tenir coneixement, a través de la premsa, que s'anava a signar un conveni entre el MOPU, Generalitat i Ajuntament de Barcelona per a la construcció del segon cinturó, i ja vam veure des del començament que tindríem dificultats i vam veure també que hi havia una continuïtat en la manca de voluntat de l'Administració per acabar amb la marginació d'una de les zones més poblades de Catalunya i de les que més ha contribuït al desenvolupament d'aquest país.

En aquest principi d'acord es desprenia, de les primeres declaracions, que continuaria aquesta manca d'atenció cap a una de les zones més poblades de Catalunya. Es preveia la construcció d'aquest segon cinturó en dues etapes i quatre trams; una primera etapa agafava tot el que va des de la Diagonal fins al nus de la Trinitat, i, posteriorment al 1992 ens construïrien els extrems nus de la Trinitat-Montgat i, des de la Diagonal fins al Prat del Llobregat. No aniré aquí a estudiar les deficiències i les necessitats que té tota aquesta zona, però sí que voldria recordar que la mateixa moció que van aprovar tots els ajuntaments del Barcelonès Nord i, entre ells, els de Badalona —i es va aprovar per unanimitat— hi havia una total oposició a la construcció del segon cinturó d'aquesta forma, perquè l'evolució socioeconòmica de Badalona durant les últimes dècades ha estat molt negativa, i una part de tot això és com a conseqüència de la manca de planificació i d'inversió pública. Tots els indicadors més recents ho posen de manifest amb un atur superior al

30%, una incapacitat creixent per ocupar la pròpia població activa, una pèrdua continuada i substancial de les empreses que configuraven la base econòmica de la ciutat, sòl industrial escàs i car; de fet, Badalona i la resta de municipis del Barcelonès Nord tenen una xifra d'atur que supera la tercera part de tot el Barcelonès i, molt per sobre, en un 13% del total del que és Catalunya.

Davant d'aquesta realitat vam seguir fent estudis i vam veure que hi havia una unanimitat absoluta que és imprescindible la necessitat de modernitzar la xarxa viària bàsica del territori metropolità i, sobretot, tot el que fa a la zona que és al Nord de la ciutat de Barcelona. I aquí enumeraria alguns problemes que tenim en aquesta zona : les ZUR, el desenvolupament de les quals està totalment negat, amb una realitat d'una existència del 90% de les empreses d'aquesta comarca amb menys de 10 treballadors. Jo recordo els anys 50-60, quan els estudiants de Batxillerat llegien als seus llibres : «Badalona, la ciudad más industrial de España»; jo ho recordo, personalment. Fa uns dies la Conselleria de Comerç va denegar la llicència a un hipermercat per instal·lar-se en una zona molt important de Badalona per manca de xarxa viària. Aquest hipermercat s'anava a col·locar en un polígon que es diu Montiguella-Batl·lòria, 200 hectàrees, 10% de tota la superfície de Badalona i es denega perquè no té xarxa viària. Un port que està aprovat, que no es podrà desenvolupar si no es té en compte Montiguella-Batl·lòria. Un pavelló olímpic que generarà problemes a tota la població els dies que tingui activitat. Més de 400.000 habitants que per desplaçar-se cap al sud de Barcelona han de travessar tota la ciutat. Tot això no es té en compte; es continua marginant una part molt important i, en l'ara d'una Catalunya moderna, uns magnífics jocs olímpics i entre la Generalitat i el MOPU i el MOPU i la Generalitat anem anant d'Herodes a Pilat i continuem essent marginats.

Però l'assumpte, que ja es prou greu, s'agreuja molt més quan se signa aquest conveni, i es castiga de nou, es castiga de nou, però d'una manera conscient, perquè el que es contemplava era la construcció de la totalitat del segon cinturó, i, aleshores, de la signatura es treu el tram de nus de Trinitat-Montgat, i no se sap quan es farà. I en paraules d'un il·lustre alcalde, que deia que ni els Jocs Olímpics són capaços de desenvolupar el segon cinturó : quina causa, quin motiu serà suficient perquè aquesta zona deixi d'estar tan marginada?

Per una altra banda, deixar el Barcelonès fora d'aquesta xarxa significa marginar una enorme massa productiva que ja ve travessant una enorme crisi econòmica, una enorme crisi que ha suportat ella sola amb molt ajut. Quan vam tenir una conversa amb el Conseller senyor Bigatà, ens va dir que era un problema econòmic, un problema de falta de diners. Però jo diria que altres projectes, no menys importants, que no vull treure ara al cas, però sí que convindria comparar i fer un estudi de rendibilitat econòmica i social, entre els projectes, per exemple, del túnel d'Olot-la Vall de Bianya, autopista Mataró-Granollers, autopista del Garraf —que ja em diran que no la fa la Generalitat—, l'eix del Llobregat, els contemplats en el FEDER de 1988, per favor, facin estudis comparatius de rendibilitat econòmica i social entre aquests projectes i el que no es fa del segon cinturó.

Administrin millor els recursos que tenen, busquin mètodes que permetin que una de les tasques que té el Consell Executiu

es compleixi; el mateix que els alcaldes i alguns diputats d'aquest Parlament, que també complirem les nostres necessitats i amb els nostres mitjans, i que volem, de veritat, arribar a tot allò que aquests pobles del Barcelonès Nord són conscients d'aquesta necessitat de construir el segon cinturó, perquè és un element clau per reduir els dèficits infraestructurals i d'inversió pública acumulats durant dècades; perquè eliminarà les disfuncionalitats actuals de coll d'ampolla, pels quals cada dia quasi 200.000 vehicles han de travessar i moure's per anar al Vallès, per anar a Barcelona, per anar al Baix Llobregat des del Maresme; perquè fa possible la dotació de sòl industrial i de serveis, responen així a una demanda creixent i insatisfeta de les empreses locals, per ampliar i reubicar les empreses, moltes vegades obsoletes, que no poden ampliar i marxen cap a altres centres de Catalunya; perquè solament una intervenció decidida dels òrgans públics pot desenvolupar una oferta de sòl equilibrada amb les necessitats d'ocupació que té la població que hi ha en atur en aquesta zona, i desbloquejaria, al mateix temps, el sòl programat; reduiria la forta especulació existent i retornaria els preus del sòl al nivell comparable amb altres comarques de l'entorn; perquè la riquesa potencial d'aquesta comarca fa viable una reducció de l'atur comarcal, xifrat, com he dit abans, en més de 50.000 persones, i que, a més a més, reintegraria una part molt important dels treballadors i joves en atur dintre del procés econòmic, frenant el procés de pèrdues substancial que significa la present migració de joves i professionals qualificats; perquè obrirà un camí de reordenació territorial, perquè la generació de projectes públics i privats permetrà de recuperar, via inversió pública i privada, una part de la fiscalitat dels coeficients obligatoris d'inversió de bancs i caixes dels excedents empresarials. I, a l'últim, perquè l'eliminació gradual d'aquests dèficits que hipotequen la nostra economia farà possible l'aprofitament de les noves oportunitats obertes per a la integració dintre del mercat europeu i per la incorporació de tecnologies apropiades.

Jo pregaria a l'Il·lustre senyor Conseller que reconsiderés la seva situació i que es fes aquest segon tram del cinturó.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Per contestar aquestes interpellacions, té la paraula l'Honorable Conseller de Política Territorial, Urbanisme i Obres Públiques, senyor Bigatà.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES (Xavier Bigatà): Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, permetin que les meves primeres paraules, en respondre la interpellació de l'Il·lustre Diputat senyor Madueño, del Grup Socialista, li manifesti un fet que crec que és molt important, de principi, que és que sí que hi ha hagut diàleg i hi ha hagut consens, perquè aquesta és una interpellació, Il·lustre senyor Diputat, que vostè, com a representant del primer grup de l'oposició, la fa al Govern, però dona la casualitat que la podria respondre exactament amb les mateixes paraules el seu company de grup, el senyor Jordi Parnal, que m'hauria agradat que hagués estat present avui a la Cambra. Ell li hauria dit els mateixos arguments que jo li diré ara, perquè ho penso fer des d'un punt de vista objectiu, i hauríem tingut l'oportunitat —curiosa en un Parlament— que una interpellació es pot fer des de l'oposició i, des de l'oposició, es pot respondre.

Quant a l'Il·lustre senyor Diputat Màrius Díaz, li voldria manifestar el que jo ara explicaré, que, en tot cas, no és cert que se sabés aquest tema per la premsa; va sortir en el moment en què va arribar el punt final de la signatura, però durant uns quants anys —que ara en parlarem—, vostès —i vostè també, concretament—, aleshores, a la primera legislatura municipal, Alcalde de Badalona, n'és molt coneixedor, i em plau molt dir que vostè també, des d'aquest punt de vista, també ha treballat, i podia treballar aleshores, com ho està fent ara com a Diputat, perquè es resolgui aquest problema.

I amb això el que vull dir és que jo no faré, amb la meua resposta, buscar cap responsabilitat a ningú, i crec que això és bo per trobar un punt de solució a un problema, que no cal que jo repeteixi perquè, des d'un punt de vista social, des d'un punt de vista del que representa la vertebració del territori català, des d'un punt de vista econòmic, en definitiva, faig meus els arguments socio-econòmics de tota la seva exposició, que vostè ha fet, perquè aquesta és una realitat, tal com s'ha dit aquí, que no neguem ningú, cap grup parlamentari, ni nega el Govern de la Generalitat, i des del primer moment, com ara jo li parlaré, junt amb les altres institucions —en aquest moment, Ajuntament de Barcelona, Corporació Metropolitana de Barcelona—, tots hem tingut la mateixa sensibilitat, la mateixa sensibilitat de conduir aquest tema i aquest problema fins a resoldre'l.

Per tant, a mi em permetran que faci una exposició objectiva a la Cambra, al Parlament de Catalunya, per a constància de tots els il·lustres senyors diputats i també per al *Diari de Sessions*, de quina és la realitat objectiva. Després en podrem fer aquelles interpretacions polítiques des de cada punt de vista, però hi ha una realitat objectiva que hem d'assumir, perquè amb aquesta realitat objectiva que jo els diré ara, tots els grups..., perdó, la majoria dels grups d'aquesta Cambra, i sobretot els que em fan la interpellació, també hi estan en el mateix sentit: el mateix encert, el mateix desencert. I d'acord que correspon al Govern de Catalunya solucionar aquest problema; solucionar-lo, donar-li un impuls i trobar-hi una resolució definitiva.

Per tant, jo voldria començar per recordar que aquest és un tema... S'ha parlat aquí del conveni Corporació Metropolitana de l'any 76, però ja l'any 72 es va produir el que en podríem dir el primer pla viari de la xarxa arterial de Barcelona, i aleshores es va regular la seva execució entre l'any 1966 i l'any 1984. I li ho voldria recordar, ja que en el tram Diagonal-l'Hospitalet-Clot li responia el quart quadrienni, i el de Santa Coloma-Badalona-Montgat, a partir del cinquè quadrienni. I amb això vull dir que, sempre, una obra d'aquest tipus, ja aleshores preveia uns diferents trams i uns diferents terminis.

És el maig del 76 quan el Ministeri d'Obres Públiques i la Corporació Metropolitana de Barcelona signaren un conveni per al finançament i gestió d'actuacions vials a la xarxa arterial durant el període 1976-1983, del qual jo només —per no allargar-me— haig de manifestar que en aquest conveni... —dic això perquè, després, en el Decret de traspàs es fa una interpretació, es fa de la interacció mútua entre dos tipus de xarxa, la urbana i la interurbana. Ja aleshores no es parlava que fos, des d'aquest punt de vista, una carretera estatal amb possibilitat de transferir al Govern de Catalunya; en tot cas, del que es tractava era de solucionar un problema que aleshores ja s'ha-

via detectat.

Això crec que és important, perquè el concepte de «xarxa arterial urbana» en el concepte de titularitat de carreteres no és el mateix segons com es llegeixin els papers. I, els papers, el que ens diuen des d'ara fins al dia d'avui, és que realment estem parlant, tant per l'Ajuntament de Barcelona com per l'àrea de la xarxa metropolitana, de vies interurbanes, vies urbanes, de connexió interurbana que, per tant, tenen una definició que no és purament la de carretera.

Aleshores, això ja consta en aquest primer conveni del 76, i també voldria manifestar que, en tot aquest transcurs no hi ha hagut, Il·lustre senyor Diputat Madueño, cap problema des d'un punt de vista competencial. Amb cap de les institucions que hem negociat i hem treballat durant aquests darrers anys en aquest tema. No hi ha hagut mai, i mai ens hem posat darrere d'aquesta excusa, com s'ha volgut dir per part del Govern de la Generalitat, per no dir i fer que realment això no ho hem dit, i la prova és que els mateixos convenis signats superen aquesta situació competencial, perquè es parteix de la base d'un lligam que interacciona el que és una xarxa viària des d'un punt de vista de titularitat estatal o autonòmica i una xarxa viària urbana.

Per tant, aquest problema sempre s'ha superat. Des d'aquest punt de vista, per tant, es va signar aquest conveni, i, en produir-se, el setembre de l'any 80, els traspassos del MOPU a la Generalitat de Catalunya, el Ministeri mantingué el compromís d'execució del cinturó del litoral —fins a l'autovia de Castelldefels—, mentre que la resta de drets i obligacions de l'Estat en el conveni se subrogaren a la Generalitat de Catalunya. Drets —ho repeteixo, de gestió i de finançament— perquè el conveni no defineix titularitats ni competències, i en el moment que s'assumeixen la gestió i el finançament, no vol dir que hi hagi una transferència de competència, perquè no existeix físicament —i aquesta és una interpretació tècnica, jurídica— la carretera, perquè això és nou, és un fet que s'ha de produir de bell nou i, per tant, aquí no és possible el reconeixement de titularitat ni de transferència.

Per tant, aquest cinturó del litoral, se'l va reservar el MOPU, i la Generalitat se subrogava el conveni de gestió i finançament. Tanmateix, tan sols es traspassaven a la Generalitat els crèdits corresponents a l'any 1980 per aquell conveni, que sumaven 16 milions —ho vull dir aquí, a la Cambra, estem parlant de l'any 80— 16.187.032 pessetes. 16 milions. I corresponien a una part de l'execució entre Llars Mundet-anell Valldaura, i en cap de les consideracions posteriors es transferien crèdits a la Generalitat per afrontar les obres d'aquell conveni.

Malgrat tot, la Generalitat finalitzà les obres del tram en qüestió amb una despesa total de 416 milions de pessetes. 400 milions més. Com a conseqüència d'aquella manca de transferència de consignacions, s'arribà a la finalització del termini del conveni, l'any 1983, sense que es poguessin realitzar les obres previstes, però cal remarcar que l'Ajuntament de Barcelona, també la Corporació Metropolitana, en la part que li corresponia, durant tot aquest temps, i des d'aquest punt de vista —aleshores, vostè, Il·lustre senyor Diputat Màrius Díaz, formava part de la Corporació Metropolitana en representació de l'Ajuntament que presidia, com també el diputat del Grup Socialista—, no s'havia fet cap tipus de previsió ni en els terre-

nys ni en el trasllat de serveis afectats, ni els projectes tècnics, ni s'havia aprovat el planejament urbanístic que permetia tirar endavant una obra d'aquest tipus, i vull recordar a la Cambra que el planejament es va —jo diria— aprovar a corre-cuita, ja en l'extingida, en el moment, ja, de l'aprovació per aquest Parlament de la Llei d'extinció de la Corporació Metropolitana, precisament, el 7 de maig d'enguany, de l'any 1987.

Per tant, des d'aquest punt de vista, durant tot el transcurs del conveni fins al 83, ni disseny, ni projectes, ni terrenys, ni serveis afectats, ni consignacions en el 35% del conveni que corresponia a la Corporació Metropolitana, i també, en aquest cas, a la Generalitat de Catalunya per la seva subrogació.

Per tant, a aquesta manca de compliment del conveni, cal afegir-hi que el MOPU, en la part que li corresponia acabar, en col·laboració amb la Corporació Metropolitana de Barcelona, el cinturó del litoral, va fer-ho l'any 86, en lloc del 83. Per tant, crec que és bo que anem fent història de quina és la realitat.

Aleshores, el 5 d'agost del 81 el Conseller de Política Territorial i Obres Públiques, aleshores, de la Generalitat de Catalunya, i el Batlle de Barcelona, signaren un acord de col·laboració pel qual, entre altres termes i de manera totalment voluntarista, ja que no hi havia cap compromís anterior, la Generalitat acceptà col·laborar a finançar el 65% de les obres pendents del túnel de la Rovira i els seus accessos; per aquest acord es creava una comissió de coordinació —crec que aquest tema és important— amb dos representants de la Generalitat i dos de l'Ajuntament.

(S'encén el llum que assenyala el final de la intervenció.)

Senyor President...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Perdoni, hi ha hagut un error en el llum; vostè pot acumular el temps de les dues interpellacions.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES : Gràcies, senyor President.

La poca entitat i les reduïdes atribucions de la comissió coordinadora esmentada li restaren efectivitat, i per aquest motiu, en una reunió tripartida, de la Generalitat de Catalunya, la Corporació Metropolitana i l'Ajuntament de Barcelona —a la qual vaig assistir jo mateix, l'Il·lustre Diputat, també, del Grup Socialista, senyor Jordi Parpal, i la senyora Mercè Sala, vicepresidenta de la Corporació Metropolitana—, es creà i en aquesta reunió es proposà la representació de la Generalitat, la creació d'una comissió tècnica del segon cinturó entre Corporació, Generalitat i Ajuntament, i amb atribucions per encarregar i aprovar projectes dels trams del segon cinturó i proposar la seva programació. Aquesta Comissió es constituí el 2 de febrer del 85, i fins ara s'ha reunit trenta-cinc vegades al llarg de trenta-tres mesos. Des de la primera reunió, es posà sobre la taula la problemàtica urbanística dels trams del segon cinturó exteriors al terme municipal de Barcelona, val a dir; és a dir, Esplugues, el Prat i Trinitat-Montgat, havent continuat la Comissió els estudis respectius dels senyors Hert i Ribas Piera, i tenint coneixement directe de les dificultats que comportava l'establiment del disseny definitiu de la traça per Santa Coloma i Badalona, a causa dels problemes i certes reivindicacions dels mateixos veïns i també dels ajuntaments, que van fer pujar la xifra inicialment prevista d'11.000 milions de pessetes, d'aquest tram, a 17.000 milions, aleshores, ho repeteixo, l'any 85.

Cal remarcar —i ara ho torno a repetir— que fins al 7 de

març d'enguany, del 1987, la ja aleshores extingida Corporació Metropolitana va fer l'aprovació dels plans especials viaris dels trams del segon cinturó entre Trinitat i Besòs i entre Diagonal i Prat, retard motivat per l'adaptació, davant de les peticions i les reivindicacions dels veïns o dels mateixos ajuntaments.

Una de les taxes d'aquella comissió tècnica fou la preparació, i va tenir aquest fruit, dels dos convenis relatius a la xarxa arterial, i que corresponien a la part que s'està construint de Montbau - Valldaura, del segon cinturó, la connexió del primer i del segon i també l'ordenació dels accessos de la boca nord i sud del Túnel de la Rovira; convenis que se signaren el 18 de desembre del 85 entre la Generalitat, la Corporació i l'Ajuntament de Barcelona. A partir d'aquests convenis, aquesta Comissió, que tenia aquest objectiu, es va transformar unànimement, amb el consens de tots, en l'anomenada comissió de la xarxa arterial i assumir, a part de les missions que ja tenia i d'acord amb les instruccions que es van donar, la preparació de dades i conceptes per a la formació dels nous convenis que amb la participació del MOPU s'havien d'establir per a l'acabament de les obres de la xarxa arterial general. Per tant, des del 22 de gener del 87 fins a arribar a la signatura dels convenis, el 30 d'octubre del 87, s'han celebrat, a partir d'aquest acord de la comissió, d'ampliar la xarxa arterial, que va tenir lloc el 85, s'han celebrat un total de 5 reunions a Madrid, amb representacions del MOPU, Generalitat, Corporació i Ajuntament, presidides, respectivament, pel senyor de Gregorio, subsecretari aleshores del Ministeri, el senyor Joaquim Tossa, secretari general del Departament de Política Territorial i Obres Públiques, la senyora Mercè Sala, vice-presidenta de la Corporació, i el tinent d'alcalde de l'Ajuntament de Barcelona, Illustre Diputat d'aquesta Cambra senyor Jordi Parnal.

En el primer moment es va considerar per tots els presents la conveniència d'establir un conveni general, incloent-hi l'anella del terme municipal de Barcelona i les dues cues —que s'anomenen— del Prat i de Montgat, però preveient dues fases, de manera que en la primera part tan sols es contemplés l'anella sense les cues. També es donà per establert en la distribució de finançament de la segona fase que la Generalitat es faria càrrec del tram del Prat i el MOPU del tram fins a Montgat. En aquest sentit, jo tinc còpia i fotocòpia —que la tinc aquí, il·lustres senyors diputats— de l'anomenat quadre «anejo de actuaciones y de infraestructura viaria», preparat pel MOPU amb data 9 de febrer d'enguany, de l'any 87, en el qual s'assenyala a càrrec del Govern central l'execució de l'obra Trinitat-Montgat del segon cinturó. I també vull dir una altra cosa: l'esborrany de conveni —que aquí en tinc còpia— tramès, lliurat pel MOPU a la Generalitat de Catalunya, el 29 d'abril d'enguany, de 1987, del MOPU, per part del senyor de Gregorio, subsecretari del Ministeri d'Obres Públiques, s'assumeix —ja ho havia fet abans, en el «anejo» d'inversions— d'una manera clara, quan diu «otros planeamientos y proyectos» —ho vaig a llegir tal com està—: «el estudio del planeamiento y proyecto de las obras del tramo Cinturón del Litoral-Prat se realizará por la Generalitat de Catalunya, Corporación Metropolitana y Ayuntamiento de Barcelona. Los del tramo Trinidad-Montgat se llevarán a cabo por el Ministerio de Obras Públicas y Urbanismo, Corporación Metropolitana y Ayuntamiento de Barcelona.» Això no m'ho invento; és del Ministeri d'Obres Públiques, signat pel seu subsecretari.

En l'esborrany de conveni preparat per l'Ajuntament de Barcelona i tramès per l'Illustre Diputat senyor Jordi Parnal, per això he fet en l'inici, el fet que ell ho hauria pogut explicar, igual que jo, objectivament, el 7 d'octubre del 87 —que el tinc aquí—, es manté la voluntat de les tres parts —MOPU, Generalitat i Ajuntament de Barcelona— d'executar, a partir del 1992, els trams Prat-Litoral-Diagonal i Trinitat-Montgat. Malauradament, en l'esborrany tramès el 15 d'octubre del 87, l'Ajuntament de Barcelona va enviar al Departament —a mi mateix— els tres esborranys redactats inicialment com a bàsics, això és el que s'havia quedat en una Comissió, tant el de Corporació Metropolitana-MOPU, pel que fa referència al terme de Sant Adrià, tant el d'Ajuntament de Barcelona-MOPU pel que fa al Cinturó del Litoral, com Segon Cinturó-Generalitat de Catalunya, els tinc aquí, els papers —hi ha una gran sort avui amb els grans instruments de comunicació que a través del telefax queda el dia i l'hora de la tramesa, que, per tant, per a mi això dona fe del que estic dient. Aleshores, a partir d'aquí, el mateix Ajuntament de Barcelona —els ho puc llegir—, i també ho dic perquè crec que ha de quedar clar que no hi ha hagut cap mena d'exclusió des de l'Ajuntament de Barcelona, en el sentit de dir: «primer, els Jocs Olímpics, després, la resta.» Jo crec que això és un fet que també l'haig de dir, perquè hem treballat —vostè ho ha insinuat en la seva intervenció— conjuntament i amb consens durant aquest temps, i diu: «És voluntat expressa de les parts firmants del conveni completar el conjunt de la xarxa arterial metropolitana de Barcelona, en allò que fa referència», està en castellà, ho tradueixo, «al Segon Cinturó», perquè s'havia de lliurar a Madrid, «en els trams entre Cinturó Litoral-Prat i de Trinitat-Montgat. A aquests efectes, les dues administracions signants —MOPU-Generalitat— iniciaran les gestions necessàries per a l'obtenció del finançament que permeti la firma del conveni corresponent.»

Per tant, aquestes són les dades objectives. Malauradament, en l'esborrany definitivament tramès i lliurat tant a l'Ajuntament com a la Generalitat pel MOPU, el 15 d'octubre de 1987, s'exclou, precisament, la segona part, la cua que vostè esmentava —i vostè també— en aquesta interpellació, motivat —i vostès ho saben, perquè jo, com vostè ho ha esmentat, i per això ho dic, vaig rebre els batlles d'aquestes poblacions, acompanyat dels diputats de tots els grups d'aquesta Cambra, i els vaig manifestar que davant d'aquestes dades objectives, hi havia un compromís que en un termini de deu anys, signat i rubricat, no una declaració d'intencions, com va ser el conveni del 76, en què no hi havia cap compromís, ni pressupostar ni de programa, sinó signat i rubricat tant per la Generalitat com pel MOPU en deu anys, es feia, en dues fases, tota la xarxa arterial. I també els vaig dir, i ho vull recordar aquí, que a mi em semblava una exigència en el sentit de dir que el MOPU accelerés abans del 92 o que la Generalitat de Catalunya el Diagonal-Prat el fes abans del 92, podia realment dificultar la signatura d'aquest acord institucional, perquè hi podia haver alguna de les parts que no es volgués comprometre, atès que pressupostàriament no podia afrontar aquest compromís. I així va ser, malauradament; a l'hora de la signatura, la Generalitat de Catalunya es va comprometre, no amb els seus 16.000 milions que diu l'Illustre senyor Diputat, 16.000 milions en la primera fase fins a Diagonal, Trinitat-Diagonal, però s'ha compromès, i

està signat per l'Alcalde de Barcelona i el President de la Generalitat que el Diagonal-el Prat es farà a partir del 93, i d'aquest sí que es té aquest compromís. L'altre, malauradament no hi és perquè el Ministeri no va voler assumir, perquè se li demanava, se li exigia —els recordaré els acords dels plens, els seus escrits mateix com a diputats, les seves declaracions en els mitjans de comunicació—, quant a l'exigència d'abans del 92. Hi havia un acord polític, institucional, consensuat entre les institucions, que és el que vostè ha dit i que, per tant, jo li haig de dir que això es va fer, però dintre dels límits pressupostaris i dintre dels límits de la realitat, del que és viable, i, aleshores, assumir aquesta realitat, que era inviable, l'Administració estatal, en aquest cas el MOPU, no la va voler assumir perquè se li exigia abans del 92.

Per tant, crec que queda clar. I també voldria dir, des d'aquest punt de vista, dues coses puntuals. La primera, que en el conveni entre el President de la Generalitat i l'Alcalde de Barcelona es reconeix, i ho diu molt clar, que quan es va subrogar la Generalitat en els drets i obligacions de l'Estat en el conveni del 76, només es traspassava a l'Administració autonòmica els crèdits corresponents del 80, sense que amb posterioritat per part de l'Administració central es dotés, atesa l'especificitat del conveni al seu dia subscrit. Això està reconegut pels seus companys de Grup parlamentari i pels seus companys polítics de partit.

Tot això jo ho he volgut explicar en aquesta Cambra per dir-los quina és la realitat objectiva i quina és la voluntat política del Govern de Catalunya des del primer moment per afrontar i solucionar aquest greu problema que tots reconeixem que hem de solucionar. S'ha perdut una oportunitat; s'ha perdut l'oportunitat de tenir institucionalment lligat, rubricat, per deu anys. I la proposta que jo els feia a tots vostès era dir: signem, i, aleshores, tots ens preocuparem, uns i altres, de fer possible aquest finançament que pugui avançar, però no deixem fora, en aquest moment, la possibilitat de signar i rubricar un conveni.

Crec que aquestes són les explicacions objectives. En tot cas, en el torn de rèplica ja m'hi estendré, moltes gràcies, senyor President... Però també voldria manifestar que la sensibilitat i la voluntat del Govern de Catalunya és, conjuntament amb les institucions catalanes i l'Administració central, continuar en aquest camí i poder solucionar aquest problema que jo espero i desitjo —que encara no està tancat—, i que demano i desitjo que tots plegats ajudem a obrir la porta, i no la tanquem definitivament.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Honorable senyor Conseller. Té el torn de rèplica corresponent, per parlar, té l'ús de la paraula el Diputat senyor Madueño.

(El M. H. Sr. President es reincorpora al seu lloc.)

El Sr. MADUEÑO: Gràcies, senyor President. I la part del segon cinturó de Badalona, de Montgat a Trinitat, quan, senyor Conseller? D'això no n'ha dit res; d'això no n'ha dit res, com tampoc no ha dit res de la discriminació a què el seu Govern ha sotmès aquesta zona, i tota la zona de l'àrea metropolitana. D'això, tampoc n'ha dit res.

Però començaré per dir-li que difícilment si estigués aquí el meu company, que ha hagut d'anar a unes tasques municipals,

Jordi Parpal, em contestaria igual que ho ha fet vostè, perquè li haig de dir que en la meua base argumental he tingut l'assessorament i el suport total del meu company, Il·lustre Diputat Jordi Parpal. Per tant, difícilment em contestaria igual, i, a més a més, vostè haurà de recordar la contenció que va tenir el senyor Alcalde el dia de la seva signatura, per la no-inclusió de les dues potes del cinturó, perquè és evident, no el senyor Jordi Parpal, no el senyor Alcalde, jo crec que fins i tot els alcaldes del seu Grup estan d'acord que el cinturó s'ha de fer en la seva totalitat. I si amb l'excusa que jo he dit abans, no sé si s'ha sentit bé, senyor Conseller, excusa dels Jocs Olímpics, excusa dels Jocs Olímpics, les vies de circulació de la conurbació de Barcelona, de l'àrea metropolitana, ja eren una necessitat el 1976, van ser reconegudes als decrets de traspassos el 1980 per vostès també, els traspassos no érem nosaltres, eren la UCD i vostès. Van ser reconegudes en el 80, són una necessitat avui, no el 92; el 92 hi pot haver el col·lapse circulatori —i ja ho he dit en alguna frase meua— i podem fer fins i tot, si no es completa l'anella en la seva totalitat, el ridícul internacional pel col·lapse circulatori que es pot provocar a Barcelona. I, a més a més, no és un problema. Miri, jo visc allà, i per un trajecte que normalment faig en deu minuts els dissabtes, per travessar Barcelona, els dies de cada dia trigo més d'una hora, i jo no sóc una excepció, suposo que altres diputats que viuen al Maresme es deuen trobar en la mateixa circumstància que em trobo jo. I si vostè diu: «El segon cinturó no és una carretera», el segon cinturó, llavors, què és? Un carrer? És una carretera especial; vostès, en els pressupostos ja ho recullen, en el pressupost de carreteres ja ho recullen vostès i és evident que, al marge que sigui una carretera urbana, interurbana, és evident que és la via de comunicació més important de Catalunya i, per tant, és evident —m'agradaria sentir-ho aquí— que vostès assumeixen la responsabilitat i el compromís polític que vostès van davant en la responsabilitat de la construcció del segon cinturó. Però per quan? Nosaltres, els alcaldes i els diputats vam plantejar la necessitat que es fes abans del 92 en el moment que vèiem que ens quedàvem fora, senyor Conseller, que ens quedàvem fora de la negociació, que ens quedàvem fora de la signatura, i, paraules, són el que diu vostè: documents, els signats, i en els signats, senyor Conseller, no hi som, no hi és el Barcelonès Nord. Hi ha una voluntat, una voluntat —llegeixo literalment—: «no és un compromís quantificat», com vostè ha dit, sinó que almenys en el document que està signat pel senyor President i pel senyor Alcalde de Barcelona, diu que: «a partir de 1993», llegeixo literalment, s'iniciïn les actuacions que permetin completar la part de la xarxa arterial, etcètera; és el seu propòsit realitzar... Però és que això ja ho deia, això ja ho deia l'acord que va signar el MOPU i la Corporació Metropolitana el 1976, senyor Conseller, i diu vostè: «És que allò era un conveni». Escolti, en el Decret de traspassos posa clarament que la Generalitat se subroga..., i vaig a llegir literalment, perquè el tinc també aquí, què se subroga: «La Generalitat de Catalunya se subroga els drets i obligacions de l'Estat en el conveni subscrit.» Si els drets i obligacions no era fer el segon cinturó, l'Estat es va quedar una part, i l'altra part era la Corporació Metropolitana, un tros del cinturó litoral; el 65% el MOPU, el 35% la Corporació. L'Estat i la Corporació han fet el tros. Jo, avui si agafo el cotxe puc anar pel cinturó litoral, però el compromís de la Generalitat, en signar aquests acords, i, si

no, escolti, s'han signat i això és una competència; si no, els que van signar, reconguin que és una incompetència signar una cosa que al final no es fa, i la part que es fa, senyor Conseller, és la part que es queda el MOPU i la CMB. I, és evident, que el MOPU i la CMB ho han fet, i si se l'haguessin quedat en la seva totalitat i vostès no s'haguessin subrogat això, potser avui tindríem el segon cinturó.

I per últim, vostè parla de papers que li ha enviat el Ministeri. Vostè parla de papers que li ha enviat el Ministeri. Miri, de reunions en despatxos o esborranys, tots en tenim. Jo també tinc un esborrany on vostès es comprometien a..., miri : «l'aportació del Ministeri d'Obres Públiques per a la construcció del cinturó del litoral no rebassarà els 24.100 milions, asimisme, la Generalitat de Catalunya», ho tradueixo també, «limita la seva aportació econòmica a la xifra de 22.400 milions de pessetes». Per què 15.500 al final? Per què en aquest compromís, que també estava el 4 i 5 de maig? Paper, també, com vostè, d'aquests que surten per la maquineta, però, escolti, és que al final el que compta no són les maquinetes o els papers, el que compten són els fets. I el fet és que s'ha signat un acord, un conveni, per part de la Generalitat i per part de l'Ajuntament, i la col·laboració, com ho reconeix el conveni, la col·laboració, en funció del gran esdeveniment, que són els Jocs Olímpics, aportació del Ministeri, del MOPU de 24.000; col·laboració, que ho ha dit moltes vegades el Ministeri. Jo també tinc una carta dirigida a l'Alcalde de Badalona, que ja en el seu dia, li deia clarament...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Senyor Diputat, li recordo que s'ha exhaurit bastant el seu temps.

El Sr. MADUEÑO : Un segon, ja acabo. Moltes gràcies, senyor President. El senyor Alcalde de Badalona li deia amb tota claredat que això era competència de la d'allò, i que estava disposat a col·laborar, i a col·laborar amb 24.100 milions de pessetes. Ara el que es tractaria, senyor Conseller..., crec que és l'exigència d'aquesta Cambra, l'exigència de tots els grups, i adhuc el seu; estic convençut que els alcaldes almenys sap vostè que a la zona del Barcelonès Nord també col·laboren en aquesta necessitat que es faci abans del 92, perquè, si no, després del 92 serà ben difícil que això s'acabi, i el que demanem, i reflexionem tota la Cambra, el que vol reflexionar tota la Cambra que avui és la necessitat que aquesta zona de què he dit les xifres, marginada històricament pels règims anteriors, però marginada també avui pel Govern de què vostè forma part, fins i tot de cara al futur..., rectifiqui aquesta política, rectifiqui la política no només de buscar el finançament al segon cinturó, sinó que a més a més rectifiqui la política de cara a les vies de comunicació.

I li dic, finalment per acabar, li diré una cosa : si en els propers anys no s'inverteix al segon cinturó, la part de Montgat-Trinitat, què pensa fer el seu Govern per resoldre el caos circulatori i la vertebració del Barcelonès Nord? Si no fa el segon cinturó, pensa fer alguna altra cosa?

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Correspon ara el torn a l'Il·lustre representant del Partit Socialista Unificat de Catalunya en la persona del senyor Marius Díaz, al qual tinc el goig de donar la paraula.

El Sr. DÍAZ : Molt breument, senyor President. Realment

és difícil per a aquest Diputat contestar a la ciutadania i portar la contesta d'aquest Parlament sobre un tema tan important, tan controvertit com el segon cinturó, què li dic? Que no se sap, d'Herodes a Pilatos?, tal com anava dient en la meua intervenció. O es farà algun dia? També es va dir, per exemple, fa quatre anys, que el metro arribaria a Santa Coloma en civuit mesos, i encara no s'ha començat. O passarà, com tinc jo personalment una enorme experiència, que tindrem una ciutat que estarà celebrant uns Jocs Olímpics i no es podrà arribar, com Can Ruti a Badalona, del qual tothom se sent orgullós avui, si no arriba a ser per l'actuació que vam tenir tots, tots —ho dic aquí—, però va estar deu anys aturat, un hospital d'aquelles característiques. Passarà el mateix amb els Jocs Olímpics? Serà el segle vinent que tindrem el segon cinturó al nostre tram? No s'ha dit res tampoc de l'estudi comparatiu de rendibilitat dels projectes del FEDER i dels que es contemplen del 88 i dels projectes que també he enumerat. Senyor Conseller, facin estudis i, per favor, procurin que, a través del FEDER, que no n'han dit res, estem segurs que es pot realitzar almenys, almenys, haver iniciat les obres abans de 1992.

Res més, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol fer les seves intervencions com a torn de rèplica?

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES : Moltes gràcies senyor President. Senyores i senyors diputats, bé, Il·lustre senyor Diputat Rafael Madueño, no s'equivoqui. No s'equivoqui i reflexioni. Perquè vostè està volent portar les coses cap a uns viaranys que no són els que han d'ajudar a solucionar. No s'equivoqui, vostè; no s'equivoqui el seu Grup, no s'equivoquin els alcaldes de la seva corda, com ho diem en l'argot polític. No s'equivoquin. Hi ha hagut una oportunitat que està en els papers, però en els papers signats d'intencionalitat, no de papers en blanc, que realment es pogués fer un conveni a deu anys. I com vostès saben, com vostès saben, la discussió es centrava només en si es feia abans o després del 92. I això estava signat. Jo li volia dir una cosa, perquè el que no vull es que es desvirtui allò que és una realitat del Govern de Catalunya : nosaltres ens hem compromès a fer, hi ha un acord del Consell Executiu, a fer la segona fase a partir del 93 fins al Prat, i aquest acord hi és, aquest acord hi és. L'altre, Il·lustre senyor Diputat, no s'equivoqui, no vulgui vostè ara derivar responsabilitats; jo tampoc en vull donar de responsabilitats al MOPU. Tingui present que vostè fa una interpretació i aquí ara vostè vol derivar el perquè hi ha hagut, davant d'una exigència..., que jo també li vaig a dir una cosa : si a la Generalitat de Catalunya hi hagués hagut l'exigència, ara com ara, que l'altra cua, la de Diagonal-Prat s'havia de fer abans del 92, la Generalitat de Catalunya tampoc ho hagués posat en el conveni signat pel President i l'Ajuntament de Barcelona, perquè era inviable, era irrealitzable, no hi ha finançament, Il·lustre senyor Diputat, i aquest va ser el motiu que el Ministre, el MOPU, va retirar el seu compromís i jo no vull demanar, no en demano de responsabilitats, perquè la voluntat és la voluntat de fer-ho i que això es faci, aquesta voluntat la tenim tots. Però dic : no s'equivoqui donant a entendre que realment la responsabilitat és de la Generalitat; no s'equivoqui, perquè, en tot cas, no faria un favor, un servei a tot aquest treball consensuat que s'ha fet en aquests darrers tres o quatre anys, i que havia arribat a plante-

jar. No s'equivoqui amb les exigències, perquè moltes vegades en política les exigències fan inviables projectes polítics assumits, a què som sensibles tots. Per tant, des d'aquest punt de vista, Il·lustre senyor Diputat, no s'equivoqui. El Pla de carreteres de Catalunya dibuixa, ho recull precisament; per tant, la sensibilitat de la Generalitat hi ha estat.

Xarxa arterial urbana : això no ho discutim, aquí no discutim competències. Fixi's, que tots els convenis i els mateixos que s'han signat, fins i tot amb el cinturó del litoral, les Administracions locals porten els terrenys i traslladen els serveis afectats, i, després d'haver fet les obres les Administracions públiques, es cedeix la titularitat a l'Administració local, a l'Ajuntament de Barcelona i als altres ajuntaments en el seu moment. Per tant, no busqui excuses ni vulgui donar a entendre des d'un punt de vista polític..., i li agrairia que no confongués els il·lustres senyors diputats i l'opinió pública amb un plantejament que l'única cosa que ens fa és desviar i —també li voldria dir a tota la Cambra— irritar a segons quines institucions, perquè puguem arribar a un objectiu, que és el que volem tots. No és ni seu, ni del Grup parlamentari que dóna suport al Govern, ni dels altres grups, és de tots perquè aquesta és una necessitat real, viscuda. No li fa falta convenciment, hi ha autoconvenciment, Il·lustre senyor Diputat. I, per tant, aquest és el plantejament.

I, finalment, només li voldria dir també a l'Il·lustre senyor Diputat Màrius Díaz, quan m'ha parlat d'aquesta responsabilitat : miri, vostè recordarà, també faig esment al que ha dit, diu : «potser». Escolti, no podem en el joc polític parlar «potser...», si s'hagués subrogat la Corporació en lloc de la Generalitat», això no ho podem dir políticament. Podem fer-ho o no podem fer-ho. Hi haurà finançament o no, perquè bàsicament és un problema de finançament. I li haig de dir que la Corporació Metropolitana tampoc va complir, va complir amb el seu 35% d'aportació econòmica ni aportant els terrenys, ni fent els projectes constructius, ni aprovant els plans especials d'urbanisme. Siguem coherents, siguem rigorosos. Jo estic disposat a ser rigorós al màxim, a defensar la proposta que s'acabi i ho estic fent. Ho he fet junt amb els companys dels grups parlamentaris que, vostès, avui m'han fet la interpellació.

I, per acabar, li volia dir a Il·lustre Diputat senyor Màrius Díaz, permeti'm aquesta digressió : que vostè parla del FEDER. D'acord. Però aquí ens passa un tema, que no hi ha continuïtat, hi ha discontinuïtat dels ajuntaments per poder demanar els ajuts del FEDER, perquè, dels ajuntaments que conformen aquest segon cinturó, no hi ha una continuïtat d'enllaç i, aleshores, això ens fa inviable ara com ara —de fet si hi hagués una declaració de zona assistida per la seva totalitat, aleshores sí—, però ara com ara fa inviable la possibilitat de trobar aquests fons.

Jo per acabar, il·lustres senyors diputats, Il·lustres senyors Diputats interpellants, els volia manifestar que la voluntat del Govern de Catalunya és trobar una solució junt amb les altres institucions davant dels compromisos adquirits, verbals, però que són importants, i que aleshores davant de tot això estem disposats a buscar aquells elements conjuntament, i amb altres iniciatives que als mitjans de comunicació han sortit i que també s'hi està treballant i que ara no és l'hora de parlar-ne, per fer possible trobar l'únic problema que hi ha. No n'hi ha d'altre, il·lustres senyors diputats : és un problema de finança-

ment, és un problema en aquests moments de 40, 45.000 milions de pessetes, quan ja n'hem signat 66.000, i aleshores no m'agradaria que aquí, amb les interpellacions, es parlés de què és allò, abans o després, si s'ha de fer, ho ha dit l'Il·lustre senyor Diputat, senyor Màrius Díaz, en temes de tipus comarcal; escolti, no hi entrem en aquest joc. Hi ha una realitat, una necessitat, però també hem de reconèixer que hi ha una necessitat, una realitat d'allò que es pot fer. En tot cas, il·lustres senyors diputats, la voluntat del Govern és continuar treballant per solucionar aquest problema que, repeteixo, que bàsicament tots, ajuntaments, parlamentaris, estem d'acord i que el Govern de Catalunya podrà continuar la línia fins aconseguir aquesta realitat que faci possible que del Prat a Montgat hi hagi aquesta continuïtat.

Moltes gràcies, senyor President. Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

Interpellació al Consell Executiu sobre el futur dels agents forestals i dels agents rurals

El Sr. PRESIDENT : Bé, hem de passar ara ja a la interpellació següent, que és la que sobre el futur dels agents forestals i agents rurals formularan els Diputats Il·lustres senyors Joan Abelló, Pere Ayguadé i Manuel Nadal, a un dels quals tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. MANUEL NADAL : Senyor President, senyores i senyors diputats, em veig en l'obligació de venir a aquesta Cambra a formular la interpellació sobre el funcionament del servei d'agents rurals i sobre el desenvolupament que s'està portant a terme en aquest servei a partir del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

El Grup Socialista està fortament preocupat pel procediment que s'està seguint en aquests moments i que, d'alguna manera, està convertint un servei que hauria d'estar —com diu el seu nom— al servei dels ciutadans, en un servei de vigilància dels ciutadans, en un servei de policia forestal, en un servei que podríem anomenar «la guàrdia civil catalana».

Els agents forestals varen ser traspassats al seu moment, al moment que es va fer el traspàs dels temes de medi ambient i de l'ICONA. I el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca ha iniciat un procés de transformació d'aquests agents forestals que passa per la creació d'un servei d'agents rurals que, d'alguna manera, segons l'argot del cos, ha quedat dividit en dues branques, els guardes forestals que vénen de l'ICONA, que ara sembla que es diuen «agents rurals tècnics» i uns nous agents rurals contractats pel Departament, que sembla que s'anomenen «agents rurals de patrulla».

Bé, però les funcions de les dues branques del servei són molt dubtoses, no se sap gaire bé quins són els àmbits de competència de cada una de les dues branques i tampoc se sap gaire bé quin és l'àmbit de relació d'aquest servei d'agents rurals, amb aquestes dues branques que he dit d'«agents rurals tècnics» i d'«agents rurals de patrulla», amb altres Departaments, amb altres cossos que tenen també competències similars.

En primer lloc, nosaltres entenem que el servei d'agents rurals o, com a mínim, els agents rurals de patrulla entren en competència, entren, envaeixen l'àmbit de competència de les

polícies autonòmiques, perquè, tal com diu la Llei de Cossos i Forces de Seguretat de l'Estat, en el seu article 38 i la seva Disposició Addicional Segona, les funcions de vetllar per la natura, per la riquesa cinegètica, piscícola i forestal corresponen a les polícies autonòmiques i corresponen també als cossos i forces de seguretat de l'Estat, de manera indiferenciada. Per tant, entenem que si aquest cos d'agents forestals o aquest cost d'agents rurals, com li vulguin dir, o les dues branques està actuant en aquests àmbits, està envaint unes competències que corresponen a les polícies autonòmiques i als cossos i serveis de seguretat de l'Estat.

Però no solament entren en competència amb aquests, sinó que també entren en competència amb el Servei d'Extinció d'Incendis. I el senyor Conseller em pot dir que no, però, com a mínim, hi ha interferència de funcions.

Nosaltres tenim a disposició en aquests moments un document, que eren les normes que va dictar el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca per tal d'afrontar la campanya de l'estiu passat, campanya contra els incendis, i allà hi ha unes afirmacions que a nosaltres ens semblen greus quan diuen que, en cap cas, el servei d'agents rurals comunicarà als bombers l'existència d'un incendi, si no és a través d'una trucada primer al control de Barcelona del mateix servei d'agents rurals. Però és que aquí dic que hi ha interferència perquè ens trobem que aquest servei d'agents forestals està muntant una xarxa de comunicacions pròpies, més de 106 milions de pessetes en el Pressupost d'aquest any; el Servei de Bombers també està muntant la seva xarxa: per què dues xarxes i, a més, amb dues freqüències diferents, que no es podran comunicar, quan, d'alguna manera, nosaltres sabem i el senyor Conseller sap que els dos serveis estan —des de la concepció del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca— destinats a afrontar la lluita contra els incendis?

D'altra banda també, la Conselleria de Governació està contractant bombers auxiliars forestals. Ens trobem, per tant, policia autonòmica amb competències, policia autonòmica amb una secció rural, bombers auxiliars forestals, serveis d'agents forestals, dues xarxes de comunicacions; ens sembla que aquí hi ha unes interferències dins dels Departaments del Consell Executiu, dins dels Departaments de la Generalitat, que ens sembla que només poden portar mal funcionament, disfuncions que, a la llarga, poden provocar, doncs, algun problema en el futur, en el cas de lluita contra un incendi.

Però, no solament és aquest tema que ens preocupa, el dels enfrontaments que hi pot haver en el si de diversos Departaments de la Generalitat, sinó tot el procés de desenvolupament d'aquest cos. Perquè hem vist com s'ha uniformat aquest cost, d'una manera que recorda una policia armada. Com se'ls ha dotat de porres, com el senyor Conseller ha demanat als governs civils autorització d'utilització d'arma curta. Hem vist com, en les proves de selecció dels nous contractats, s'exigeixen les mateixes normes d'alçada, per exemple, 1,75 d'alçada, que s'exigeix als Mossos d'Esquadra, que la formació que se'ls dóna és més policíaca que forestal. Veiem, per tant, que hi ha tota una política encaminada a transformar un cos, que era eminentment tècnic, que tenia encomanada la gestió dels boscos, la gestió d'aquests boscos d'una manera racional, d'ajudar els ciutadans a fruitir de la natura, a ajudar els comerciants, si vol, a explotar els boscos racionalment, a fer les tales, a fer les pistes

forestals. S'està transformant un cos que era eminentment tècnic en un cos de patrulla, de patrulla forestal que l'únic que farà serà, en el futur, amenaçar els ciutadans que vulguin gaudir de la natura.

Vostè sap també que encara ara, tot i tenir unes recomanacions dels governs civils dient que la utilització de llums blaves, els pilots blaus no és legal, encara ara, encara ahir circulaven aquests cotxes amb llums blaus, amb pilots blaus, que només corresponen a les forces que tenen dret a través de la Llei de Cossos i Forces de Seguretat de l'Estat, i vostè encara utilitza aquests pilots blaus en els seus cotxes. Ens sembla, per tant, que hi ha una política errònia, una política que està transformant un cos —ho repeteixo— que havia de servir de suport als ciutadans, de col·laboració amb els ciutadans, en un cos policíac, en un cos que està vigilant els ciutadans.

Però és que, a més de tot això, hi ha greus problemes laborals en el si d'aquest cos. Els que vénen de l'ICONA, els agents forestals antics no saben on són, els nous tampoc ho saben. Diu: «bé, fem consells diferents, ens diuen que som de patrulla, ens diuen que nosaltres som tècnics, però ningú sap quines funcions realitzen».

Vostè els va prometre que els faria un reglament, no els l'ha fet, aquest reglament, encara, i l'exigeixen. Perquè com es regulen les seves vacances? Com es regulen els seus horaris? Com es regula la utilització del telèfon particular que estan utilitzant per comunicar amb serveis centrals? Tot això estan reclamant-ho els agents forestals o els agents rurals —com vulgui—, ho estan reclamant i volen aquest reglament, i vostè no els el dóna perquè en aquests moments hi ha greus problemes de tipus laboral —fins i tot, diferència de sous— incomprendibles. Ens sembla a nosaltres que hi ha aquí un greu problema, una utilització inadequada d'un cos que li va ser traspassat i que l'està transformant en un cos que algun dia pot amenaçar la pau dels ciutadans que volen gaudir, que volen fruitir dels boscos.

I vostè sap una cosa, senyor Conseller, vostè sap que Catalunya necessita agents forestals tècnics, vostè sap que en aquests moments hi ha agents forestals tècnics que s'ocupen de més de 30.000 hectàrees, un sol agent per a 30.000 hectàrees quan la *ratio*, la proporció a Europa és una cinquena part d'aquesta moltes vegades. I vostè sap que té una escola forestal a Santa Coloma, que té uns estudiants que els està llançant a l'atur. I aquests capatassos forestals són els que haurien d'accedir a aquest cos, però vostè no convoca oposicions per a capatassos forestals, vostè convoca oposicions lliures per a tothom i prescindint de la formació que tinguin; quant a la resta de l'Estat, per entrar en el cos d'agents forestals, s'exigeix la titulació de capatassos forestals.

Ens sembla, per tant, senyor Conseller, que s'està utilitzant inadequadament un cos, que s'està transformant aquest cos, que era un cos d'agents forestals que havia de servir per utilitzar racionalment la natura, en un cos policíac —ho repeteixo— que no és la funció que tenia encomanada.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable Conseller té la paraula per contestar.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Gràcies, senyor President. Amb la meua resposta demostraré que les crítiques del senyor Diputat no tenen fonament, que són insolvents, que parteixen del desconeixement

de la realitat, per no suposar, perquè seria pitjor, que sí que ho coneix, i el que fa és voler-la a manipular, aquesta realitat. I, a més, faré una altra cosa. Segurament, em veurà en l'obligació, no volguda per mi, portada per vostès, de demostrar també que hi ha hagut interessos de partit utilitzats per part de representants de l'Administració central contra l'actuació dels agents forestals.

Separant el gra de la palla de la seva intervenció, jo la resumiria en allò que és essencial i, pel temps de què disposem, en tres punts. Primer punt : el que el Govern de la Generalitat, aquest Conseller, en definitiva, vol introduir com a novetat en els agents forestals, en convertir-los en un cos armat, més enllà, encara, que els vol dotar d'unes característiques, d'una formació, d'una funció policíaca i que, a més a més, per si no n'hi hagués prou, que no existeix col·laboració, coordinació, bon sistema de treball conjunt amb els bombers. Veiem què hi ha de cert en tot això, veiem què hi ha d'invent, veiem què hi ha de fallàcia.

Els agents forestals han estat sempre, primera afirmació que penso provar, un cos armat, sempre. Tenen vuitanta anys, en la seva versió més actual, i la seva regulació última és el Decret 24/81, de l'any 66, que estableix el Reglament del cos pel qual avui encara es regeix a tot l'Estat i, fins que no hi hagi un reglament nou a Catalunya, també serveix a Catalunya.

Aquest reglament estableix —suposo que això ho sap prou bé, perquè no és la primera vegada que ho explico— : «Los guardias forestales usarán el armamento reglamentario que se les asigne, siendo obligatorio ir provisto del mismo en todos los actos de servicio.» Hi ha més articles del reglament que fan referència a l'armament, però amb la citació d'aquest primer sembla que ens queda prou clara la naturalesa.

Naturalment, aquesta naturalesa, després, es posa de manifest quan es fa el traspàs a la Generalitat, amb el Decret de traspàs en matèria de conservació de la natura, el Reial Decret de 31 de juliol de 1980, a l'annex b), apartat 2, es diu : «Se transfiere asimismo el personal de la guardería forestal del Estado y el propio Instituto Nacional para la conservación de la naturaleza —ICONA—, quedando sujeto a la normativa que le es de aplicación como cuerpo armado». És a dir, es traspasa a la Generalitat de Catalunya un cos armat i, així, com és lògic, es fa constar en el traspàs. I per reblar aquest clau, hi ha un escrit del 20 de setembre del 83, d'ICONA, que diu : «En el inventario de armas del ICONA se encuentran registradas, con cargo a los servicios forestales de esta comunidad, Cataluña, las siguientes armas : pistolas, 11; carabinas, 28; rifles del calibre 44, 83; calibre 300, 12; total : 134.»

Ens ho hem inventat nosaltres el fet que vagin armats, que portin pistoles, que portin carrabines? Aquest mateix escrit estableix qui pot portar un tipus d'armament i qui un altre i, per això, d'aquí que a les patrulles mòbils se'ls hagués sol·licitat permís d'arma curta. «Solamente se entregarán pistolas a los agentes forestales que desempeñan puestos de subinspector de guardería, jefe de comarca, jefe de zona, brigadas móviles o cometidos especiales que aconsejen el uso de arma corta : transporte de explosivos, pagadores», etcètera. Les brigades mòbils porten pistola, segons l'ICONA.

«Las carabinas se entregarán a los restantes agentes forestales o guardas que no tengan arma o posean un rifle del calibre 44.» Però, encara fa més, hi ha un gest generós per una part,

per part de l'Administració central, ens regala nou armament i ens diu : «Con arreglo a lo expuesto y con el fin de que los servicios forestales de esta comunidad autónoma puedan ser tenidos en cuenta en la distribución de armas, pistolas y carabinas, adquiridas con cargo al presupuesto del ICONA» —fantàstica generositat—, «ruego a UEI me informe sobre las necesidades de las provincias componentes de la Generalitat en materia de armamento para la guardería forestal.»

Generosament s'ofereixen a dotar-nos de pistoles i carrabines, ICONA, Madrid, any 84, deia això. Posteriorment, en aquest mateix any 84, hi ha un escrit adreçat específicament a la secció territorial de Barcelona que diu, ICONA també aquest escrit : «En relación con su escrito en el que da cuenta de las necesidades de armas del personal de la guardería forestal, pongo en conocimiento de usted que teniendo en cuenta las existencias de armas adquiridas durante el pasado ejercicio se han reservado ocho pistolas y doce carrabinas para esta sección territorial.» Armes llargues, armes curtes que l'any 84 lliurava a l'ICONA una secció territorial.

Ho hem decidit nosaltres, anar armats? Hem decidit nosaltres portar pistola? És una novetat que quan hi ha nous agents forestals es demani l'autorització per tenir l'armament corresponent, com s'ha fet ara, com s'havia fet l'any 84?

I, finalment, perquè no es pugui argumentar allò de la Llei de Cossos i Forces de Seguretat de l'Estat, una última citació documental, en aquest cas, de la Direcció General de la Guardia Civil, que sempre fa respecte; subdirecció General d'Armes i Explosius. Comunicat que diu : «Con destino a los ochenta y siete agentes forestales» —aquests de què parlem— «he tenido a bien autorizarles la adquisición de 4.350 cartuchos, calibre 38» —que és prou conegut, que és una arma curta.

Per què volem tanta munició, senyor Diputat? Ara, això és del març del 1987. Per tirar-la amb mandró? O és que la Guàrdia Civil ens autoritza il·lícitament a tenir munició, o és que podem tenir la munició però no tenim dret a tenir l'arma?

La formació. Catalunya és l'únic lloc de l'Estat on els agents forestals reben una formació de sis mesos específica. Aquests sis mesos estan dedicats essencialment a matèries relacionades amb la seva funció de vigilància i salvaguarda del patrimoni forestal, cinegètic i piscícola, i això es posa en relleu amb un examen ben senzill : l'examen de les hores lectives. Aquest curs incorpora 589 hores efectives de classe. Doncs, bé, d'aquestes 589 hores, 180 —el 31%— corresponen a tècniques forestals; a més a més, 72 hores —el 12% més— corresponen a formació en matèria jurídic-forestal; el 43% del seu temps dedicat estrictament a matèries d'àmbit forestal; a més a més, 41 hores —el 7%— dedicades a dret constitucional, estatutari i, sobretot, administratiu, en funció de quines són les seves responsabilitats; 64 hores —11%— a l'àrea social, que es compon de deontologia professional, psicologia, geografia i història; 20 hores dedicades a primeres cures i auxili mèdic, els coneixements necessaris per a una persona que està al bosc; 27 hores dedicades a comunicacions, que constitueix la peça central del nostre sistema de prevenció d'incendis, i únicament 12 hores —el 2%—, 12 hores dedicades a nocions sobre armament. Si una escola de policia dediqués el 2% del seu temps a armament, evidentment el que faria seria crear policies fracassats. Naturalment, això no és una escola de policia. Nocions d'armament, 12 hores. Per què? Primera, perquè és un cos

armat, i és una irresponsabilitat que persones que vagin armades no coneguin el que porten a sobre, i, segona, perquè aquestes persones es relacionen durant un període de l'any amb gent que també va armada, els caçadors, i han de saber què és legítim i què és il·legítim, què compleix la norma i què no la compleix. Però tot això, 12 hores, 2% de temps. D'això no es pot dir amb propietat, en nom de la veritat, en nom dels fets, que sigui formació policial.

A allò de la manca de col·laboració amb els bombers, és que no hi faré ni referència; li citaré una xifra: el 0,01% s'ha cremat, aquest any, a Catalunya. La xifra més baixa en tota la seva història. Aquest èxit no s'hauria aconseguit si no haguéssim posat a punt un sistema fonamentat en bona part en els agents, en les patrulles mòbils, fonamentat en la ràdio que vostè critica i que vostè hi va votar a favor, quan va votar pel programa Foc Verd, i que té, amb la bona coordinació amb els bombers, l'èxit. Com podrien haver-hi menys incendis i apagar-se més de pressa si els que en fan la prevenció —els forestals— i els que en fan l'extinció —els bombers— no funcionessin bé!

No m'hi estendré, perquè no considero necessari argumentar a favor d'una cosa que cau pel seu propi pes. El que sí que voldria dir —i amb això acabariem aquesta primera part— és el següent: hi ha sistemàticament la voluntat, en aquest cas, de confondre dues coses que són diferents, i demano que no es faci més. Es vol confondre el que és un cos armat amb el que és un cos de policia. Els agents forestals són un cos armat; els agents forestals de Catalunya continuaran essent un cos armat, perquè els agents forestals de Catalunya no han de tenir, no tindran menys prerrogatives de les que hagin pogut tenir o tenen els agents forestals del Govern espanyol, però no són un cos policial. O és que potser poden anar armats els guàrdies privats dels cotxes —armats amb autorització del Governador civil— i els guardians públics, que han de supervisar aquests guardians de cotxes, no poden anar armats? O és que potser es pot muntar una policia, a la Diputació de Barcelona, un cos civil armat, i els agents forestals no poden anar armats? O és que potser no és cap problema que hi hagi més de 50.000 agents de seguretat privada armats, i aquí no passa res, i els que han de vetllar, entre altres coses, per la no-existència de caça furtiva no poden anar armats? Per què s'utilitzen dues vares de mesurar la qüestió? Per què s'utilitzen dos sistemes de mesura? Per què els del Govern central, sí; per què els de la Diputació, sí; per què els privats, sí; per què els de la Generalitat, no, senyor Diputat?

Quan vostè torni aquí, vostè té el deure d'explicar-nos en què radica la diferència, en què radica que uns trobin natural, per omissió, que tinguin armaments, i uns altres, que fa vuitanta anys que són un cos armat, a partir d'un determinat moment, a partir que la Generalitat utilitza el criteri de potenciar-los, resulta que comencin a sorgir les pegues i els problemes.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: L'Illustre Diputat vol replicar?

El Sr. MANUEL NADAL: Bé, el senyor Conseller sembla que oblidava que l'interpellat és ell, no jo. Però, bé, li contestaré adequadament totes les preguntes que em formula, i jo n'hi formularé bastants més, que segurament no em podrà respondre.

En primer lloc, jo crec que la confusió també la té vostè, perquè és evident que el que vostè no vol tenir són guardes jurats, ni aquesta naturalesa d'un cos civil, bé, que pot utilitzar les armes perquè fa una vigilància en uns bancs; això no és el que deu voler vostè, i vostè està transformant el cos aquest —i no em digui que no— en un cos policial organitzat, jerarquitzat, utilització de cotxes amb pilots, etcètera, que, per tant és un procés diferent.

Ara, quan vostè em parla del tema de l'armament, que no és el tema de la interpellació, quan em parla del tema de l'armament, vostè em fa referència a l'any 84 i al 85, i vostè no té present que l'any 86 hi ha hagut la Llei de Cossos i Forces de Seguretat de l'Estat, que ha canviat molt les coses; ha canviat molt les coses, i és a partir d'aquest moment que les coses canvien. I vostè em cita el reglament d'aquest cos, el Cos d'Agents Forestals, i és evident que aquest reglament, en aquests moments, no pot ser considerat vigent, perquè, si vostè em llegeix algun article del reglament, jo n'hi llegiré alguns altres que suposo que no deuen ser les funcions que vostè vol que tingui aquest cos en aquests moments. Diu: corresponen al Cos de Guàrdia Forestal, per exemple, «la direcció y fiscalización, cuando así se le ordene, del personal obrero en trabajos y servicios de aprovechamientos, conservación y mejora de los montes y de repoblación». És a dir, vigilància del «personal obrero»! Hi ha un altre article, el 46, que diu: «A tal efecto, si se hallaren en el monte con alguna persona sospechosa, le exigirán la documentación y, si no la tiene, la conducirán al puesto más inmediato de la Guardia Civil.» Vostè sap que aquestes eren funcions que els guardes forestals feien en el passat en un moment determinat, en què, fins i tot, havien de fer de col·laboradors amb la Guàrdia Civil ensenyant els passos fronterers, etcètera, i que eren un element de lluita contra el maquis en el seu moment determinat. I aquestes són funcions que els agents forestals han anat abandonant, i que en aquests moments han de ser diferents.

Per tant, jo li dic: «escolti'm, el reglament aquest s'ha de modificar, i li he demanat un nou reglament, senyor Conseller, que és l'element fonamental de la meua interpellació. Vostè, després, em parla dels èxits del seu Departament. Aquest any, no li ho puc negar, ha tingut un èxit importantíssim, perquè ha tingut unes condicions meteorològiques molt favorables. Ara, jo no voldria la desgràcia, per a Catalunya, ni per al senyor Conseller, que en un any amb condicions menys favorables haguéssim de dir que vostè ha fracassat en la seva política forestal. Ja fa uns quatre o cinc anys, vostè també anaven pregonant l'èxit del cos de bombers que havien creat en aquell moment, i l'any passat van cremar més superfície arbòria a Catalunya que mai. Per tant, vostè tingui present que els èxits d'avui no es transformin en fracassos demà.

Però, bé, senyor Conseller, ara em toca a mi de formular-li una sèrie de preguntes importants, i jo crec que vostè no em podrà respondre. En primer lloc, jo li demano —i li demano en una pregunta per escrit— que em digui, eh?, si els agents que va contractar l'any passat compleixen cada un dels requisits que vostè demanaven; si tots tenien més de vint-i-un anys, quina alçada feien, si tenien la titulació adequada, si tenien el permís de conduir adequat, etcètera. Perquè vostè sap que n'hi ha alguns que no compleixen aquests requisits. M'ho haurà de contestar persona per persona, títol que van esgrimir, títol de

conduir que tenien i alçada. Jo li demanaré això; li he demanat ja per escrit, perquè, altrament, podríem pensar que aquí hi ha hagut una transgressió estranya de la norma que vostès van dictar. Però aquest és un tema menor, si vol; jo voldria que vostè em clarifiqués —ara no podrà, en cinc minuts— a mi i a la societat catalana quines són les funcions del servei d'agents rurals, el coordinador; quines són les funcions dels agents forestals que vénen de l'ICONA, que ara vostè en diu «tècnics»: si és així o no és així, perquè encara no ho sabem; quines són les funcions dels agents rurals, els nous contractats, els de patrulla.

Quina és la denominació específica de cada un d'aquests cossos? Perquè vostè sap que està en un litigi, que els agents forestals no volen ser anomenats «agents rurals», i li ha demanat, l'Associació Catalana —no la UGT—, que vostè hi té un gran control, li ha demanat un nom concret, que es conservi el d'«agents forestals». Quin és l'organigrama d'aquest cos i d'aquest servei d'agents rurals? Quina jerarquia hi ha? Quin és l'àmbit d'actuació dels agents rurals en relació amb la policia autonòmica, que té competència, i en relació amb els bombers? Per què els cotxes, avui, encara porten el pilot blau? Per què no es regulen les jornades, els horaris i les vacances? Per què no ha fet el reglament que va prometre als agents forestals? Quina és la situació, en aquests moments, dels 80 contractats de l'any passat? Per què vostè té una escola forestal que no compleix, bé, que compleix la formació que ha de donar, però llavors aquests agents forestals han de fer —aquests capatassos forestals, aquests que estan estudiant a l'escola forestal— declaracions dient que a Catalunya no es convoquen places d'agents forestals tècnics, que és per al que estan preparats adequadament? Quina funció fa aquesta escola de Santa Coloma?

Bé, senyor Conseller, té un seguit de preguntes que vostè m'ha de contestar, que espero que ho faci adequadament, no ara en cinc minuts, però en el futur.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller té la paraula per contestar.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA : Jo esmerçaré el meu temps a fer una consideració política sobre la base d'uns fets, perquè amb el que estem parlant, aquí, darrere de tot això hi ha un problema polític important; no és res de tot això que s'ha parlat.

Ser oposició dóna dret, en política, a molts tipus d'intervencions i d'actuacions que serien inacceptables des d'un altre punt de vista, des d'un altre pla social, i això és lògic : l'oposició té el dret i el deure de contrapesar la major força que té qui està en el Govern, qui està en el poder, per altres vies.

Ara bé, existeixen límits que no es poden traspassar; normes de joc que no es poden vulnerar, i en el tema dels agents forestals s'han traspassat aquestes normes de joc, s'han vulnerat, i el que vaig a dir no és en sentit crític; és amb voluntat que no es repeteixi en un futur.

El 31 de juliol d'enguany el Delegat del Govern em va enviar un escrit en el qual em deia, a través d'una interpretació molt personal —que no li correspon, a més, de fer a ell, com no li correspon a vostè establir que un decret està derogat o no; un Estat de dret té altres mecanismes per fer-ho—, negava el caràcter d'autoritat dels agents forestals i manifestava, entre altres coses, el seu criteri que no podien anar armats.

Bé. El Gabinet Jurídic central de la Generalitat va contestar aquest escrit, va retornar les coses al seu lloc, li va fer notar que

la funció del Delegat del Govern no és aquesta, que el Delegat del Govern no pot decidir sobre l'abast de les funcions, dels funcionaris d'una comunitat autònoma, ni menys encara sobre els béns la titularitat dels quals és dipositària aquesta comunitat autònoma, etcètera.

Pocs dies abans d'aquest escrit van passar uns fets que, aleshores, nosaltres, ingènuament —ara ja no, aleshores sí—, vam pensar que no tenien relació amb això. Quins eren, aquests fets? Fets del tipus següent : en ple mes de juliol, temporada d'incendis, la Guàrdia Civil deturava un Land Rover, un dels cotxes que anava a perseguir una columna de fum per intentar identificar-la o anava a un incendi, i li demanava els papers sobre els llums, sobre les sirenes... Fantàstica col·laboració, el mes de juliol, a l'hora de perseguir incendis : deturar els cotxes. O bé cridava el cap de comarca i li demanava que lliurés l'arma : a un funcionari que té l'arma, des que és funcionari, la Guàrdia Civil : «Vingui al cuartelillo i lliuri l'arma.»

Aquest és l'ambient, bàsicament, a la província de Barcelona, que es va crear durant el mes de juliol, i que varem pensar que això era excés de zel d'algué, però de ningú d'especialment amunt, i d'aquesta impressió encara en vam quedar més convençuts quan el 15 de setembre, en una reunió entre el Delegat del Govern, el Conseller de Governació i jo mateix, el Delegat del Govern es va comprometre, entre altres coses, a retornar-nos aquestes sis armes curtes que s'havien retirat.

Però vet aquí, senyores i senyors diputats, que fa pocs dies, com a conseqüència de les seves interpellacions, de l'animació del tema aquest, m'ha arribat a les meves mans, no sé ben bé com, una fotocòpia d'un escrit que el 3 de juny —fixin-s'hi bé, el 3 de juny, pràcticament dos mesos abans que m'escrivís a mi—, el Delegat del Govern enviava als quatre Governadors civils un escrit, que està a la seva disposició, que en seguiré, a més, algunes frases perquè realment és una literatura fantàstica. Diu : «Las noticias recibidas inducen a pensar con toda certeza» —curiosa construcció— «que dichos agentes rurales no van a ejercer simples funciones de policía administrativa, sino que pueden tratar de ejercer funciones que corresponden a la policía autonómica y a los cuerpos de seguridad del Estado.»

Al Delegat del Govern se li acudeix aquest dubte. Fantàstic! Què fa el Delegat del Govern davant d'aquest dubte? Escriu a la Generalitat, s'adreça al Conseller de Governació o s'adreça al Conseller d'Agricultura, com al cap de dos mesos fa? No. Aquest dubte, no el resol d'aquesta manera; s'adreça als governadors civils i els diu el següent : «Les agrupacions de tràfic de la Guardia Civil efectuaran les oportunes denúncies dels vehicles dels agents forestals que trobi», i, a més a més, decideix ell —que no ho pot fer—, i els diu als governadors civils que «las armas de tipo corto que en este momento puedan estar atribuidas a dichos agentes no son, en ningún caso, las adecuadas» —i qui és ell per dir-ho?—, «y se adoptarán las medidas oportunas para que se depositen en las intervenciones de la Guardia Civil». Això és l'actuació del Delegat del Govern. Això és l'actuació correcta? No. Això és la cooperació institucional? Evidentment que no. Això és la forma, el mes de juliol, de cooperar amb la lluita contra els incendis? No.

Però és que encara hi ha més. Mentre que revela tota aquesta intenció, un pla, un pla, del qual vostè també en participa ara; un pla dirigit a alterar el normal funcionament de la gent que fa previsió d'incendis, i durant els mesos en els quals aquests in-

cendis, juliol i agost, tenen majors dificultats, mentre passa això no es veu, no es veu que una altra institució d'aquest país, la Diputació de Barcelona, procedeix a crear —escolti'm bé— un Institut Civil Armat, per acord de la Diputació de Barcelona, que està integrat per 132 persones —17 més, comuniquen, que ampliaran ara—, 149, més dels que hi ha a les patrulles forestals per tot Catalunya, la Diputació de Barcelona, que van armats, calibre 38, que porten defensa, porra —en el seu llenguatge—, que porten manilles, que porten vehicles amb els distintius policials de llum i sirena, que estan comandats per un oficial de l'exèrcit i que tenen com a funció, entre altres, «efectuar todas las diligencias precisas y todas las actuaciones para evitar la comisión de actos delictivos en el marco de colaboración de las juntas de seguridad». Això sí que és una nova policia; una policia paralela, creada aquests últims mesos, sobre la qual ningú diu res, de vostès; no els agents forestals, que no fan altra cosa que continuar amb la tasca que fins ara han vingut fent. Tot això, naturalment, publicitat amb esperit constructiu, amb voluntat de concòrdia i amb la idea que en un futur no es tornin a repetir successos desgraciats com aquest, que posen en relleu la manca de col·laboració institucional. *(Remor de veus.)*

El Sr. PRESIDENT : El Senyor Armet?

El Sr. ARMET : Sí, jo demanaria a l'Honorable Conseller que retirés l'expressió que ha dit amb referència que «es superaven el paper o les normes de l'oposició». Demano que retiri aquesta expressió; si no ho retira, i no ho vol retirar, que consti en acta la nostra més absoluta protesta.

I, després, demanaria a qualsevol membre del Govern, concretament a aquest Conseller, que entengués que governar no vol dir utilitzar fragmentadament tot un conjunt d'aspectes i de relacions institucionals i portar-los a nivell del Parlament.

El Sr. PRESIDENT : Bé, jo pregaria al senyor Conseller que expliqui que la seva intenció no era pas fer cap...

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA : No, però abans d'explicar-ho, senyor President, si em permet, el que voldria entendre és què em demana el senyor Diputat que rectifiqui, perquè si ho entenc, si ho arribo a entendre, segurament amb molt de gust ho rectificaré; res més lluny de la meva intenció, ja ho he dit, tot això dit amb esperit constructiu; el que passa és que no ho he entès.

(L'H. Sr. Armet s'aixeca per parlar.)

El Sr. ARMET : Molt elemental, senyor President. Aquí s'han fet unes... *(Remor de veus.)* No, em refereixo al senyor President *(pausa)*, em refereixo al senyor Conseller. Aquí s'han fet unes al·lusions molt clares, que el Diputat amb la seva actuació havia sobrepassat el que és legítim en l'oposició parlamentària, i també s'ha dit clarament en un moment que participava en un pla que posava en dificultat l'extinció d'incendis de Catalunya. Aquestes dues qüestions greus que han sortit en la seva intervenció, demano que les retiri.

(L'H. Sr. Conseller d'Agricultura Ramaderia i Pesca s'aixeca per parlar.)

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA : Sí, sobre la primera, la puc retirar, perquè no he dit que això ho fes el senyor Diputat, en tot cas he dit que ho feia una altra persona, no el senyor Diputat. No li dono aquesta importància.

Quant al segon punt, quant al segon punt, amb molt de

gust... *(Remor de veus.)*

El Sr. PRESIDENT : Silenci, silenci!

El Sr. CONSELLER : ...amb molt de gust, senyor Diputat, ho retiro. No era la meva intenció molestar...

(Remor de veus.)

El Sr. PRESIDENT : Bé, queda llest aquest incident.

Proseguim ara amb la interpellació sobre l'aprovació del Primer Pla d'Actuació Social, que formularà la Diputada Il·lustre senyora Rosa Barenys, a qui tinc el gust de donar la paraula.

Interpellacions al Consell Executiu sobre l'aprovació del Primer Pla d'Actuació Social i sobre el compliment de la Llei 26/1985, de Serveis Socials

La Sra. BARENYS : Senyor President, senyores i senyors diputats, senyor President, substanciaré les dues interpellacions...

El Sr. PRESIDENT : Molt bé. Moltes gràcies.

La Sra. BARENYS : ...juntament, la 927 i la 928...

El Sr. PRESIDENT : Sí, senyora. Sí.

La Sra. BARENYS : ..., per economia de temps i per avançar el màxim, per l'hora que és.

Senyores i senyors diputats, senyor Conseller, vostè sap molt bé que aquesta és una de les actuacions que en matèria de serveis socials els socialistes més han reclamat al Consell Executiu al llarg de quasi vuit anys de Govern. Vostè recordarà tan bé com jo que el 29 d'octubre...

El Sr. PRESIDENT : Perdoni, senyora Diputada. Permeti'm que reclami silenci i atenció de la sala. Pot continuar.

La Sra. BARENYS : Gràcies, senyor President. Ja el 1980 el Decret 29 explicitava la voluntat del Consell Executiu de la Generalitat d'establir un mapa de serveis socials amb l'objectiu d'ordenar el territori, establir el planejament i la distribució dels serveis socials bàsics i especialitzats destinats al conjunt de la població en funció de les àrees territorials i dels sectors específics. Posteriorment, i en el procés del temps, hem reclamat diverses vegades, tant mitjançant interpellacions i preguntes com en el debat anual dels pressupostos, que es portés a terme aquesta política de planejament i d'ordenació en matèria de serveis socials.

Segurament que no se li escapa a l'Honorable Conseller per què nosaltres hem estat tan insistents en aquesta tema aparentment menor, però que per a nosaltres és molt important i per a la política de Catalunya també, perquè vostè sap tan bé com jo com a Conseller que és d'un departament important que la planificació i la programació són els eixos bàsics per desenvolupar, per bastir una política coherent.

Aquesta ha estat la nostra queixa, aquesta ha estat la nostra insistència i la nostra crítica al llarg d'aquests anys : la manca de cohesió i de coherència en el plantejament polític d'aquesta política de serveis socials, lluny encara, senyor Conseller, de posar les bases d'allò que defensàvem en la Llei de Serveis Socials, de bastir un sistema públic d'aquests per al territori de Catalunya.

Des del 1982 vostès tenen totes les competències en serveis socials traspassades i encara que realment —nosaltres ho reconeixem— van tenir una herència assistencial, una herència

d'un model incoherent, una herència d'un model paternalista, creiem, de veritat, que no s'han posat les bases per construir una nova imatge i per redreçar tot allò que es podia redreçar. El Mapa de Serveis Socials és de finals del 83, primers del 84; el primer pas, segons informacions que vostè ens havia donat, era del 1984; ens havia dit vostè en una interpellació que el 1985 vostè presentaria al Consell Executiu aquesta programació. El novembre del 1986 vostè ens va anunciar que estava ja enllestit aquest Pla d'Actuació Social i que l'enviaria ja al Consell General de Serveis Socials, per trametre'l posteriorment al Consell Executiu. Ara, ens sembla que, per la informació que tenim, fins ara, fa molt poc, el 1987, no s'ha presentat a la llum un últim esborrany d'aquest Pla d'Actuació Social al Consell General de Serveis Socials per procedir al tràmit d'esmenes i avançar en la seva aprovació. L'altre dia ja li deia en una Comissió, en què vostè va fer una compareixença: cinc anys de Govern amb competències plenes, cinc anys amb competències plenes —ho dic malament— i set anys de Govern i encara estem mancats de les orientacions bàsiques sobre les quals estructurar, impulsar i ordenar definitivament el sector dels serveis socials.

Jo crec, senyor Conseller, que vostès, que tantes vegades han reclamat competències plenes per poder fer política a Catalunya, en un tema com els serveis socials —que vostès les tenien totes a la mà des del 1982— han fet poc; no han avançat. No han avançat per diverses raons: perquè encara tenim un conjunt de buits legislatius que s'han de complir; perquè no tenim prioritzacions sectorials ni territorials, i també perquè els han faltat criteris i decisions —i empena, diria jo— per sortir al carrer i entomar aquells problemes, que els tenim a la porta de casa, com, per exemple —i en citaré un parell—, el de la vellesa desprotegida i desamparada —aquest tema és molt greu; fa molt pocs dies, abans d'ahir en parlàvem a la Comissió de Política Social—; n'esmentaré un altre: els venedors d'aquest cupó il·legal, que no han tingut protecció i s'estan manifestant pel carrer perquè no saben com trobar sortida al seu tema, perquè vostès no els han acollit degudament i no han fet els tràmits que potser havien d'haver fet per canalitzar el tema, o, per exemple, la manca de coordinació en programes d'infància, dels quals ens hem vingut queixant, i sembla que hi ha voluntat, ho sembla, però que encara estem a anys llum de trobar una alternativa i un programa que canalitzi adequadament la problemàtica de la infància marginada.

Jo penso, senyor Conseller, que vostès podien ser capdavanters en el desplegament dels serveis socials a Catalunya, i en l'Estat, evidentment, perquè han tingut recursos elevats, recursos d'elevada qualificació personal, perquè podien també aprofitar les experiències municipals, podien recolzar, podien treballar colze a colze, i no ho han fet, podíem nosaltres treure, fer un model a la catalana de la política de serveis socials. Vostè sap que bastants comunitats autònomes varen venir a Catalunya en els començaments per veure què era el Mapa de Serveis Socials, per veure què eren els Serveis Socials de Base, però aquestes comunitats autònomes ens han passat al davant i, segurament, nosaltres ara hauríem d'anar a altres comunitats autònomes per veure com —començant molt més tard que nosaltres— han avançat i s'han espavilat en aquest tema.

I dic això fonamentat en paraules de vostès, no m'ho invento. L'últim esborrany del Pla d'Actuació Social, aquest que ha

sortit ara recentment a la llum, com a material de treball, diu que: «El 1987 la situació catalana és la següent: hi predomina l'atenció assistencial, manca ordenació i planificació dels equipaments per part de l'Administració pública, hi ha diversitat de titularitats jurídiques, hi ha heterogeneïtat de tipologies, volums i capacitats dels establiments; hi ha inexistència d'una política d'integració dels nivells d'atenció en funció dels aspectes preventius; hi ha desequilibri en la distribució territorial dels recursos; hi ha una precarietat informativa dels recursos existents; ens manquen indicadors convencionals que impossibiliten la identificació dels dèficits i de l'equitat territorial.» Ho diu el Mapa, el Projecte del Pla d'Actuació Social.

També diu el Projecte del Pla d'Actuació Social que els ajuntaments han treballat i que s'ha avançat una mica, que ha sortit una determinada normativa, que s'ha començat a canalitzar el tema, però realment la radiografia que podríem fer de la situació és aquesta manca d'infraestructura territorial que dificulta bastir aquest model a la catalana.

També en aquest Pla d'Actuació Social, no en aquest, en l'anterior, en l'anterior esborrany que vostè em va lliurar amablement hi ha una relació del conjunt de normatives i decrets que s'haurien de treure a la llum per poder desplegar plenament la Llei de Serveis Socials. Vostè la coneix tan bé com jo: parla del reglament de les condicions generals per a la concessió de les prestacions econòmiques de l'ICASS, etcètera; de la reglamentació dels serveis socials d'atenció primària; de la reglamentació de la col·laboració en la gestió de les prestacions econòmiques i de les subvencions de l'ICASS per part de les entitats territorials i ajuntaments; parla de les normes de coordinació dels serveis socials municipals amb els d'iniciativa privada; de la reglamentació de la participació democràtica, etcètera; del voluntariat; en definitiva, un conjunt de normes que, a hores d'ara, encara estan..., podria ser lluny que les veiem.

De tota manera, hi ha dues coses que jo voldria dir. Jo sé que el seu termini legal no s'ha esgotat; el seu termini legal per aprovar tot aquest conjunt de coses, d'acord amb l'aprovació de la Llei de Serveis Socials, s'acaba d'aquí a un mes, més o menys, el 20 de gener o el 24 de gener; vostè encara té temps de poder tirar endavant aquests compromisos presos aquí, en el Parlament de Catalunya; també sé, vostè sabrà que jo ho sé, que hi ha una normativa que està en estudi, que sembla ser que el dia 12 de gener s'ha d'aprovar en el Consell General de Serveis Socials —jo desconec la normativa, espero que vostè m'informi d'aquesta—, però, de tota manera, jo el que li vull dir, senyor Conseller, és que han estat massa vegades les que hem hagut de sortir en aquest plenari a reivindicar, a demanar, a exigir aquest compliment en la política de serveis socials.

Encara que tinguem normativa, de veritat, cal una voluntat política per superar les velles ideologies, per fer un model nou, i, fins ara, el Grup Socialista no ha vist aquesta voluntat de poder avançar, de poder treballar en profunditat en el tema d'aquesta política, en el tema de serveis socials.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable Conseller té la paraula per a la contestació.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Gràcies, senyor President. Senyors diputats, Il·lustre Diputada senyora Rosa Barenys, jo li agraeixo que, atès a l'hora que és i l'escàs interès que es demostra per la majo-

ria de parlamentaris en aquestes hores, hagi optat per acumular les dues interpellacions en una mateixa i haver-les formulat d'una manera escarida i breu. Jo també per poc que pugui seré breu en la meua resposta conjunta.

Fa molts anys que estem dialogant sobre aquest tema, senyora Barenys, no hi ha dubte; jo coincideixo amb vostè en el fet que encara hi ha greus defectes a Catalunya pel que fa a dir que puguem disposar d'una xarxa adequada, completa que funcioni bé, com vostè voldria i com nosaltres també voldríem de serveis socials. Jo moltes vegades he dit el mateix en aquest sentit; és a dir, a mi m'ha tocat, vull dir, hi ha dos temes, l'un és el de la sanitat i l'altre el dels serveis socials, l'un i l'altre amb greus defectes; l'un i l'altre amb greus o gravíssimes insuficiències econòmiques, però de tota manera jo he reconegut moltes vegades públicament —i estic convençut que les senyores diputades i els senyors diputats també ho reconeixeran— que, si més no, l'herència defectuosa en el camp de la sanitat comportava una sèrie de coses que s'havien fet. No hi ha dubte, no em fa cap vergonya dir-ho, que la instauració al conjunt de l'Estat l'any 42 d'allò que en deien el *seguro obligatorio de enfermedad* va ser el començament d'un camí, del qual l'Estat, especialment fora de Catalunya, perquè aquí tenim una tradició mutualista i cooperativa bastant important, que va ser molt positiva per a la millora de la sanitat pública i de la salut de la població en general. Això va ser fet amb greus defectes sense insuficiències pressupostàries al moment determinat, però això va ser positiu. En el camp dels serveis socials, una cosa similar no s'havia fet. Teníem absoluta insuficiència normativa, teníem absoluta insuficiència més que normativa, fins i tot, filosòfica, de concepte, vostè sabia molt bé el que s'havia de fer, i nosaltres, més o menys també creïem que s'havia de fer el que vostès pensaven. Però, evidentment, no s'havien posat les bases per fer tot això. Vostè, naturalment, és lògic que amb l'acció d'impuls i de crítica al Govern s'estigui constantment mirant de tirar endavant totes aquestes accions, que jo entenc que han estat fins ara ja ben positives, tot i que reconec —faig meves les paraules naturalment, que vostè ha tret de l'esborrany del Pla d'Acció Social— que encara no hem arribat a una situació que sigui realment satisfactòria. Amb tot i això, no és cert que no haguéssim fet. Vam fer, vostè ho ha dit, el Mapa de Serveis Socials; mapa que va ser exemple, que no sé de cap altra comunitat autonòmica que n'hagi fet cap de semblant i sobretot tan de pressa com la vam fer nosaltres. I mapa que ha estat escoltat i seguit, no solament per les altres comunitats autònomes, sinó per nosaltres mateixos, perquè la senyora Barenys sap tan bé com jo que el Mapa de Serveis Socials era també un esbós de programació, i nosaltres hem procurat dintre del possible, dintre les nostres possibilitats econòmiques, d'actuar d'una manera constant en aquest sentit, aplicant, mirant de cobrir els buits que el Mapa de Serveis Socials demostrava i aplicant la idea, diríem, generadora d'aquest mapa, inspirada en la seva elaboració. Jo crec que hem començat a posar les bases, jo crec que estem convertint de mica en mica, i encara falta —ho reconec—, i falta per culpa de moltes coses, i per culpa d'insuficiències econòmiques, que no podem, com la senyora Barenys deia fa un parell o tres dies en Comissió, parlar de beneficiència, sinó que parlem d'una xarxa integral i integrada a serveis socials, però de tota manera, sí que se n'han fet de coses, senyora Barenys, i vostè ho sap. I no

em digui, per exemple, que no hem fet res per la vellesa; n'he parlat moltes vegades d'aquest tema. I no digui que no tinguem un pla; l'altre dia vam estar discutint el programa «Vida als anys» en Comissió; jo no tornaré a encetar la discussió que vam tenir allà, ni li penso repetir a la senyora Barenys, que prou bé que ho sap, tots els principis inspiradors d'aquest programa «Vida als anys»; un programa integrat, socio-sanitari per tal de donar resposta a aquest gran repte que representa el canvi demogràfic i el gran increment de les persones de la tercera i de la quarta edat a Catalunya, i davant d'això sí que tenim una idea molt clara del que cal fer, d'allò que cal fer, i uns recursos destinats a intentar, a intentar senyora Barenys, que no a resoldre, de donar resposta a aquest repte, que requereix molts esforços i requereix uns pressupostos, no em sap gens greu dir-ho, superiors als actuals, i més grans que els podem pensar que tinguem d'aquí un any, o dos anys, en les circumstàncies actuals.

De tota manera, anant a la resposta concreta, la senyora Barenys coneix perfectament que hi ha un esborrany del Pla d'Actuació Social, aquest Pla d'Actuació Social que s'ha completat amb documents..., ja amb dades i amb xifres pressupostàries —ara que tenim els pressupostos a punt de ser aprovats—, amb les dades dels pressupostos del 88, un cop aprovats, i amb una estimació d'allò que cal fer i dels diners que caldria dedicar-hi durant els propers quatre anys, i, com sap i ha dit la senyora Barenys, jo espero que el dia 12 de gener, data en què es reuneix el Consell social, s'informi favorablement aquest Pla, i pugui ser passat dintre del mes de gener mateix a l'aprovació del Consell Executiu. Entre parèntesis li diré, amb referència a aquest tema, que la Comissió permanent del Consell General de Serveis Socials, ja s'ha reunit el dia 9 de desembre, ja ha introduït algunes esmenes, algunes de les quals han estat acceptades en el primer esborrany; es tornarà a reunir abans de fi d'any, i, repeteixo, es donarà informació complementària, sobretot amb xifres, amb partides pressupostàries, per tal d'explicar d'una manera absolutament diàfana, que és quines són les nostres prioritats en aquest sentit.

Quant a l'altre aspecte, el que fa referència a la segona interpellació, senyora Barenys, sé perfectament que dintre el mes de febrer s'esgoten els dos anys que teníem per al desplegament de la Llei de Serveis Socials. Aquest desplegament s'ha anat fent. Pel que fa a l'ordenació, hem fet quatre decrets i dues ordres, els enumero per sobre: el Decret 27/87, de 29 de gener, d'ordenació de serveis socials; l'Ordre del 15 de juliol, sobre normes administratives d'organitzacions i registre; el Decret 28/87, de 29 de gener, que regula els programes i els criteris de subvencions i prestacions ocasionals; l'Ordre del 8 d'abril, sobre barems d'Exempcions i bonificacions dels preus dels serveis; el Decret 26/86, de regulació de l'atenció a la infància i adolescència amb alt risc social, i el Decret 279/87, pel qual es regulen els centres ocupacionals per a disminuïts. En això podríem afegir també, potser no és pròpiament desplegament, el Decret 238/87, sobre la integració laboral de disminuïts a la funció pública de Catalunya, Decret que ha estat pres per model del Patronato de minusvàlids de Madrid, per tal d'intentar de fer a nivell de l'Estat una normativa que sigui semblant a la nostra.

Pel que fa a la participació, s'ha fet un Decret i tres Ordres: el Decret 337/86, que aprova el Reglament del Consell Gene-

ral de Serveis Socials; l'Ordre del 30 de juny, de Reglament del Règim Intern del Consell General; l'Ordre del 8 de juliol, sobre creació del Consell Sectorial de la Vellesa, i l'Ordre del 22 de juliol, sobre la constitució de la Comissió Assessora del programa català de lluita contra la pobresa.

Queden pendents, al meu entendre, les següents normatives, que seran promulgades abans que expiri el termini legal : el Pla d'Actuació Social, que ja n'hem parlat, no cal que hi insisteixi. I després d'això, un Decret sobre finançament de l'acció concertada i de les subvencions, un altre Decret sobre la participació dels usuaris; val a dir, que pel que fa als centres ocupacionals, això ja es va regular per un dels Decrets anteriors, el 279/87, i ara regularem la participació en la resta d'establiments de serveis socials.

I queda, finalment, la coordinació amb l'Administració local, que fins a cert punt està condicionada pel desplegament legislatiu de les Lleis d'Ordenació Territorial de Catalunya, sobre les quals, com sap la senyora Barenys, s'hi està treballant actualment, atès que la Llei 5/87, en el seu article 4 —la Llei de Règim Provisional de les Competències de les Diputacions Provincials—, diu que s'han de distribuir les competències de les Diputacions Provincials entre l'Administració de la Generalitat i les comarques, i que la Llei 6/87, sobre l'Organització Comarcal de Catalunya, en el seu article 25, atribueix competències de serveis socials a les comarques, tema que és en el que estem treballant actualment.

I, finalment, en el tema del voluntariat, també, a part que estem pendents d'una normativa estatal que sempre es diu que està a punt d'aparèixer, no hi ha dubte que s'han fet accions, tenint en compte les conclusions de les jornades, que sens dubte coneix la senyora Barenys, que sobre voluntariat es van celebrar a Monells el maig del 86.

En fi, en una segona intervenció, si la senyora Barenys vol, podem continuar parlant d'aquest tema, però jo entenc que estem en la recta final del desplegament de la Llei, i en l'inici de la construcció d'un sistema sòlid, no suficient segurament encara —ho reconec—, però infinitament superior al que hi havia abans, per tal que els serveis socials siguin unes prestacions a les quals tots els ciutadans de Catalunya que ho necessitin hi tinguin accés.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : La Il·lustre Diputada interpellant vol tornar a intervenir?

La Sra. BARENYS : Si m'ho permet, des de l'escó mateix, senyor President. La primera cosa que li volia dir al senyor Conseller és que aquesta vegada sí que entenc que les nostres interpellacions han estimulat el tema, del qual me n'alegro, perquè així potser sí que anirem avançant una mica més del que estem. Una segona qüestió respecte a la normativa : no m'acaben de quadrar les seves referències de la normativa pendent amb les que jo tinc, de totes maneres en podrem parlar potser en un altre moment. Nosaltres creiem que caldria la reglamentació dels serveis socials d'atenció primària que als articles 6 i 7 de la Llei s'estableix; ens sembla que també l'Addicional tercera de la Llei parla de la reglamentació de les condicions per les quals el Govern de la Generalitat podrà transferir als ens locals i a les mancomunitats de serveis la gestió dels centres i serveis ubicats en els termes municipals respectius i possiblement alguna altra cosa que en aquest moment no he pogut agafar amb tota l'agilitat possible.

Bé, donar-li les gràcies per la informació rebuda i ja en tornarem a parlar en un altre moment.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol tornar a intervenir?

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL : Només molt breument i també des de l'escó, per dir a la senyora Barenys que és possible també, que jo m'hagi deixat alguna cosa, però en certa manera jo rectifico que el que ella s'ha referit, que els temes concrets que m'ha puntualitzat ara, són de competència dels ens locals, i per això insisteixo en el fet que amb el desplegament de les lleis aprovades no fa gaire per aquest Parlament aquests temes seran tinguts en compte.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Bé, hem acabat amb les interpellacions, i sembla que procedeix de suspendre la sessió, cosa que farem convocant la continuació per al dilluns a les deu del matí, dilluns dia 21 de desembre. Prego puntualitat perquè tindrem el temps molt just per a la feina que hem de fer, per tant hem d'aprofitar al màxim aquesta disponibilitat.

Se suspèn la sessió.

(És un quart de tres de la tarda i tretze minuts.)

AVÍS ALS SUBSCRIPTORS

Es recorda al subscriptors que el període de subscripció actual fineix el dia 31 de desembre i que per a continuar rebent les publicacions cal que la subscripció hagi estat renovada abans del pròxim període parlamentari, el 31 de gener de 1988.

Els preus de subscripció de les publicacions oficials del Parlament de Catalunya a partir del pròxim període són els següents :

— Subscripció al <i>Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya</i>	4.620 pessetes
— Subscripció al <i>Diari de Sessions del Parlament de Catalunya</i>	4.620 pessetes
— Subscripció conjunta al <i>Butlletí</i> i al <i>Diari</i>	8.820 pessetes

Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya